

ת"פ 54980/11/13 - מדינת ישראל נגד רביע שיח חליל

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 54980-11-13

בפני כב' השופטת תמר שרון נתנאל

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אילנה קוזמינר מפרקליטות מחוז חיפה פלילי

נגד

רביע שיח חליל (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד יונס

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד שלי זאבי

ב"כ הנאשם: עו"ד יונס

הנאשם באמצעות הליווי

הכרעת דין

1. כתב האישום, שהוגש בתיק זה מיחס לנאשם ביצוע עבירות כדלקמן:

א. **חבלה בכוונה מחמירה** - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

ב. **החזקת סכין שלא כדין** - עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

עמוד 1

ג. **שיבוש הליכי משפט** - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

להלן עובדות כתב האישום:

- א. הנאשם הינו בן דוד של עומר שומלי יליד 21.11.93 (להלן: "**המתלונן**"). מונה שיח חליל (להלן: "**מונה**") ילידת 22.8.94 הינה אחותו של הנאשם, ובינה לבין המתלונן קשר על רקע רומנטי.
- ב. ביום 6.11.13, סמוך לשעה 22:00, על רקע חשדו של המתלונן כי מונה בוגדת בו, שלח המתלונן הודעת SMS למונה במסגרתה כינה אותה "שרמוטה".
- ג. בהמשך, לאחר שנודע לנאשם על הודעת ה-SMS, התקשר הנאשם לטלפון הנייד של המתלונן והחל לקלל אותו ואת אחיותיו. לאחר סיום השיחה הנאשם המשיך להתקשר למתלונן אשר לא ענה לו, ולבסוף כשהמתלונן ענה אמר לו להגיע אל מאחורי ביתו של הנאשם כדי לדבר.
- ד. בתאריך 7.11.13, סמוך לפני השעה 01:00 בלילה, הגיע המתלונן אל מאחורי ביתו של הנאשם.
- ה. אותה העת, הצטייד הנאשם בסכין אותה החזיק שלא כדין במטרה לפגוע במתלונן והגיע מאחורי המתלונן בעודו צועק שהוא יהרוג אותו על כך שקרא לאחותו שרמוטה.
- ו. מיד לאחר מכן, החל הנאשם לדקור את המתלונן בשתי רגליו ובגבו. המתלונן הסתובב עם פניו אל הנאשם, אז המשיך הנאשם לדקור את המתלונן בכתף שמאל ובחזה מצד ימין. המתלונן ניסה להתגונן מפני הנאשם בידי, והנאשם פגע עם הסכין באצבע יד שמאל של המתלונן.
- ז. המתלונן ביקש מהנאשם שיפסיק לדקור אותו אך הנאשם צעק בתגובה "למה אתה אומר שאחות שלי שרמוטה, אני אהרוג אותך בפעם הבאה".
- ח. במהלך התקיפה נפל מכיסו של המתלונן טלפון נייד מסוג איפון השייך למתלונן. הנאשם לקח את הטלפון וזאת בכוונה למנוע ולהכשיל הליך שיפוטי וברח מהמקום.
- ט. ביום 7.11.13, סמוך לשעה 11:00, הסתתר הנאשם ליד ארון בגדים בבית של קרובי משפחתו, שם נעצר ע"י המשטרה. לאחר מעצרו ובעת הכנסתו לניידת המשטרה, השליך הנאשם את הטלפון הנייד שלו מסוג איפון אל מתחת לניידת המשטרה והכל בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי.
- י. ביום 13.11.13 בזמן היותו של הנאשם עם אחותו מונה בתחנת המשטרה קירב הנאשם את ידו מס' פעמים לפיו וסימן לאחותו שלא לדבר, וזאת בכוונה להכשיל או למנוע הליך שיפוטי.
- יא. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן פצעי דקירה מרובים ובהם: 2 דקירות בית חזה

מצד ימין, ירך ימין, כתף ימין, גפיים תחתונות ועליונות, וכן נגרם לו חזה אויר מימין בגודל בינוני, המטומה בינונית בחלל פלויירלי מימין, תמט בעלייה וחדר ימני של הלב ודימום בכמות גדולה בבית החזה מימין. המתלונן עבר ניתוח לעצירת דימום מעורק אינטרקוסטאלי ותפירה של יתר הפצעים. הוא הובהל לבי"ח הלל יפה ביום 7.11.13 ושוחרר לביתו ביום 15.11.13.

יב. במעשיו המתוארים לעיל פצע הנאשם את המתלונן וגרם לו חבלה חמורה שלא כדין וזאת בכוונה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה וכן החזיק סכין שלא כדין. כמו כן, במעשיו המתוארים בסעיפים 8-10 ניסה הנאשם למנוע או להכשיל הליך שיפוטי.

דין

2. עובדת דקירתו של המתלונן, במקום בו נדקר, איננה שנויה במחלוקת.

לאחר שמיעת הראיות, גם שעת האירוע אינה שנויה עוד במחלוקת. מהראיות שהובאו ניתן לקבוע, בוודאות, כי המתלונן נדקר סמוך מאד לשעה אחת בלילה.

דוח מחקרי תקשורת, לטלפון של המתלונן (ת/37) מצביע על כך, שבלייל האירוע בשעה 01:00:25 יצאה שיחה מהטלפון של המתלונן אל הטלפון של חברו הישם דרויש (להלן: "הישם"), אליו התקשר הנאשם, לאחר שהוא הגיע למקום בו קבע עמו הנאשם מפגש ולא מצא שם את הנאשם.

כפי שיפורט בהמשך, מדברי המתלונן וכן מעדותו של הישם עולה, שהמתלונן הותקף בזמן השיחה.

שעת האירוע מקבלת חיזוק (שלמעשה אין בו צורך), משעת הדיווח למוקד, שנעשה על ידי כרימה (להלן: "כרימה"), אשתו של מוחמד מלחם (להלן: "מלחם"), שהייתה הראשונה שהודיעה על האירוע. הדיווח התקבל שם בליל האירוע בשעה **01:08:30 (ת/38, ת/38א)**.

בשים לב למיקום ביתו של מלחם, ביחס למקום האירוע ולאשר אירע עד שכרימה טלפנה למוקד (המתלונן הגיע, בכוחותיו האחרונים לדלת ביתו של מלחם, דפק על הדלת, מלחם פתח את הדלת, שאל אותו מה קרה ואמר לאשתו להתקשר למשטרה), ניתן לומר שהאירוע התרחש כמה דקות קודם לדיווח למוקד, היינו סמוך מאד לשעה אחת בלילה.

3. למעשה - המחלוקת בתיק זה, לעניין העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, נסבה אך ורק, על זיהוי של

הנאשם כמי שדקר את המתלונן וגרם לפציעתו, כמתואר בכתב האישום.

על פי הראיות שהובאו בפניי, ניתן לקבוע, מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם (שהוא בן דודתו של המתלונן), היה זה שדקר את המתלונן. זאת - על אף שחלק מהעדים המרכזיים, לרבות המתלונן עצמו, חזרו בהם מאשר מסרו במשטרה.

4. ההודעה הראשונה של המתלונן (ת/48, להלן: "**ההודעה הראשונה**"), נגבתה ממנו, בבית החולים, רק ביום **9.11.13** שעה 18:50, (כמעט שלושה ימים לאחר האירוע). זאת - מאחר שהמתלונן היה בטיפול נמרץ ולא ניתן היה לגבות הודעתו - ראו מזכרים **ת/15-ת/17**), בהודעה זו הכחיש המתלונן שהנאשם היה זה שדקר אותו.

לאחר מכן, הוקלט המתלונן על ידי אחותו, אמנה שומלי (להלן: "**אמנה**"), בעת שעוד היה בבית החולים וסיפר, שם, להישאם את אשר אירע ואמר לו שהדוקר הוא הנאשם. אמנה מסרה זאת לחוקר לוטן, ביום **11.11.13** שעה 17:00 וכתוצאה מכך נסע החוקר לבית החולים, כדי לגבות הודעה מהמתלונן (מזכר **ת/18** והודעה **ת/49** - להלן: "**ההודעה השנייה**"). בהודעה זו אמר המתלונן: "**עכשיו אין לי לחץ ואני מוכן לספר לך את כל האמת**" וסיפר את השתלשלות האירוע. בין היתר מסר המתלונן, בהודעה זו, שהוא זיהה את הנאשם כמי שדקר אותו.

בהודעה השנייה סיפר המתלונן, שביום האירוע הוא קיבל מידע, לפיו מונה (אחותו של הנאשם) בוגדת בו וכתב לה מסרון שהיא "שרמוטה". הנאשם התקשר אליו וקילל אותו ואת אחיותיו ולאחר מכן הוא קבע איתו פגישה מאחורי הבית של הנאשם. כאשר המתלונן הגיע למקום, הנאשם לא היה שם ולכן התקשר המתלונן לחברו הישאם, על מנת לבקש ממנו שיבוא לקחת אותו ובדיוק אז הגיע הנאשם, התקרב אליו מאחור עם סכין בצבע כסף ודקר אותו תוך שהוא צועק "**אני יזיין את כולם**", ואמר לו "**שהוא יהרוג אותו בפעם הבאה**". עוד סיפר המתלונן, שהנאשם לקח ממנו את הפלאפון וברח.

5. המתלונן הסביר, שהוא לא אמר בהודעה הראשונה שהנאשם הוא הדוקר, מאחר שבעת שהשוטר גבה ממנו את ההודעה הראשונה, כל המשפחה הייתה מאחורי הווילון (ת/49 עמ' 2 שו' 27-28). יש להדגיש, כי מדובר באותה משפחה - שכן המתלונן והנאשם הם קרובי משפחה). לדבריו, אחותו אמנה וגם הוריו של הנאשם היו בבית החולים ו"לא היה לו נעים". המתלונן סיפר בהודעתו השנייה, שאביו של הנאשם התחיל לבכות שהוא מכניס את בנו לבית הסוהר ואמו של הנאשם סימנה לו בתנועות על הפה, שירחם על הבן שלה. גם מונה, אחותו של הנאשם, ביקשה שלא יגיד כלום ואמרה שהיא אוהבת אותו ושהיא לא רוצה שיהיה סכסוך ובני המשפחה של הנאשם - אבא שלו ודודים שלו, אמרו לו לא למסור את השם של הנאשם (דיסק החקירה סומן **ת/49א'**).

בהסבר זה תמכה אחותו **ריאן שומלי** (להלן: "**ריאן**"), אשר העידה, שהיא הייתה נוכחת כאשר המתלונן נחקר

בבית החולים, בפעם הראשונה. לדבריה, המתלונן, לא אמר בחקירה הראשונה, שרביע דקר אותו, מאחר שהוא פחד מההורים של רביע שהיו שם ומכל המשפחה שהייתה סביב המיטה שלו והיא הבינה זאת ולא רצתה ללחוץ עליו, לאחר שרק יצא מטיפול נמרץ.

המתלונן הסביר, כי בסוף החליט, בכל זאת, להגיש תלונה נגד הנאשם, מאחר שהוא סובל כאבים ורוצה שהנאשם, שגרם לכך, יסבול כמוהו. מדובר בהסבר סביר ביותר שלא רק שאינו מצביע על כך שהמתלונן העליל על הנאשם (כטענת הסנגור המלומד), אלא ההיפך הוא הנכון - **חרף** היות הנאשם קרוב משפחתו רצה המתלונן, שהאשם **האמיתי** בדקירתו ובסבל שנגרם לו, יבוא על עונשו.

6. המתלונן התמיד בגרסתו לפיה הנאשם הוא הדוקר, גם בהודעותיו הנוספות למשטרה, כולל בעימות שנערך בינו לבין המתלונן.

בעימות זה, שנערך ביום 18.11.13 (ת/26א'), אמר המתלונן לנאשם שהוא דקר אותו והנאשם השיב: "אין לי **מה להגיד**" (עמ' 2 שו' 7-11) ומיד אח"כ הכחיש שהוא דקר אותו.

בהמשך העימות, כאשר המתלונן אמר לנאשם שהוא דקר אותו בגלל קללות ושהוא הלך להיפגש איתו ולדבר איתו, שאל הנאשם: "**אבל אתה ראית אותי שדקרתי אותך?**" והמתלונן משיב ללא היסוס: "**ראיתי אותך, אל תשחק אותה**" (עמ' 4 שו' 2-5).

בהודעה נוספת מיום **18.11.13** שעה 11:43 (ת/50) סיפר המתלונן, שהנאשם התקשר אליו פעמיים, אחרי ששלח לו מיסרונים בעקבות הריב בין המתלונן לבין מונה ותאר, בפרוטרוט, את האירוע: "**שמעתי שמישהו רץ מאחורי ועוד לא הספקתי להסתובב שמעתי את הקול של רביע שצועק אני יהרוג אותך על כך שאתה קורא לאחות שלי שרמוטה וישר הרגשתי דקירות בשתי הרגליים ובגב כולו, אז הסתובבתי וראיתי אותו בוודאות. קיבלתי ממנו עוד דקירה בכתף שמאל ובחזה מצד ימין...הוא המשיך לדקור אותי ולצעוק למה אתה אומר שהאחות שלי שרמוטה ובנוסף הוא אמר לי שיהרוג אותי בפעם הבאה...**". כן הוא מספר, שהדוקר גנב לו את הפלאפון.

בהודעה נוספת 24.11.13 (ת/51) סיפר המתלונן, שהוא רשם לאחותו אמנה את השם של רביע בטלפון הנייד שלה, כי היה לו קשה לדבר. בהתייחס לסרטון שצולם בטלפון הנייד, בו הוא מספר להישאם שהנאשם דקר אותו, אומר המתלונן שהוא סיפר להם מה קרה ללא שידע שמצלמים אותו, כפי שעולה גם מהודעתה של אמנה, אשר צילמה את הסרטון. בהודעה זו הוא שב וסיפר שהמשפחה עמדה מאחורי הווילון כשהשטור גבה ממנו את ההודעה הראשונה.

כאמור - בסרטון של שיחתו עם הישאם נראה המתלונן כשהוא אומר, במפורש, שמי שדקר אותו זה רביע, כפי שעולה גם מתמליל הסרטון (ת/33א').

בעימות שנערך בין המתלונן לבין הנאשם (ת/26א) הטיח המתלונן בנאשם, שוב ושוב, שהוא זה שדקר אותו ושהוא ראה אותו וכן שהוא לקח לו את הפלאפון. חרף עוינותו, אישר המתלונן גם בעדותו בביהמ"ש, את דבריו במטרה לפיהם הדוקר לקח לו את הפלאפון וכן אישר את דבריו בהודעתו ת/50 (עמ' 3 שורה 67-69), לפיהם הדוקר ברח לכיוון ביתו של הנאשם.

7. בבית המשפט סיפר המתלונן את קורות האירוע, כפי שסיפר במטרה, אולם עשה מאמץ לטעון שמי שדקר אותו לא היה הנאשם. עם זאת, פה ושם, בעדותו, ניתן היה להיווכח בכך שהוא איננו שלם עם החלטתו לנסות ולחלץ את הנאשם מאשמתו.

הנה כי כן, על אף שהמתלונן ניסה לעזור לנאשם, בעדותו בביהמ"ש ולומר שלא הנאשם דקר אותו, חלק מהדברים שאמר תומכים בכך שאמנם הוא זיהה את הנאשם וכי אמנם היה זה הנאשם, שדקר אותו.

8. כך - בעדותו בפניי, אישר הנאשם שאחרי שבאותו ערב, לאחר שהוא והנאשם קיללו זה את זה בשיחות הטלפון, הנאשם הזמין אותו לדבר איתו בארבע עיניים והם קבעו להיפגש מאחורי הבית של הנאשם. עוד סיפר, שכאשר הוא הגיע למקום הנאשם לא היה שם ולכן הוא התקשר להישאם, שיבוא לקחת אותו מהמקום ובאותו זמן קפץ עליו "מישהו" מאחורה ודקר אותו. לדבריו: "היה חשוך ואני לא מסוכסך עם אף אחד, אין לי סכסוכים עם אף אחד, ואני אגיד את זה אני חושד שזה הוא. וזהו. אני התמוטטתי. ובכוחי האחרון בשביל להציל את חיי נאבד לי גם הטלפון, פשוט הלכתי לאיזה בית באזור דפקתי בדלת פתחו ועזרו לי".

כאשר נשאל מדוע אמר את שמו של הנאשם לאחר האירוע השיב, שהוא "חשב" שהיה זה רביע, משום הוא היחיד עמו היה לו סכסוך וכן משום שהוא קבע עמו מפגש באותו לילה ובאותו מקום וכן אמר: "הדמות שראיתי בחושך היא כן דומה לדמות של רביע. אבל זה לא בטוח כי היה חושך...". תחילה הכחיש שהדוקר אמר לו דבר מה, אולם בהמשך אישר שהדוקר אמר לו שבפעם הבאה הוא יהרוג אותו.

גם בחקירה הנגדית חזר ואמר המתלונן, כי היה חושך במקום, אך עם זאת, חזר ואמר, כי: "הדמות הייתה דומה לחלוטין לדמות של הנאשם", במבנה הגוף.

9. כך - המתלונן אישר בעדותו בביהמ"ש, שהיה לו סכסוך עם הנאשם כחודשיים לפני האירוע וכן אישר ושהנאשם קבע איתו פגישה באותו מקום ובאותו מועד ואף ציין שהדמות שדקרה אותו דומה לרביע. הוא אישר, בעדותו בביהמ"ש, את דבריו בהודעתו ת/50, לפיהם כחודשיים לפני האירוע הוא והנאשם הפסיקו להיות חברים כיוון שהנאשם קילל את אחותו ואישר: "כן. היה סכסוך עם רביע שקילל את אחותי. מאותו יום לא דיברנו חודשיים עד לדקירות. הסיפור השני, התחיל מאותה נקודה, וזה פשוט התפתח לדבר שהוא בא משני הצדדים. מהצד שלי ומהצד שלו. זה אומר שהייתה פה התחממות בין שני אנשים וקרה מה שקרה".

עוד אישר המתלונן בעדותו בבית המשפט, שבערב האירוע הוא שלח למונה מסרון משפיל.

מעדות המתלונן בביהמ"ש עולה בבירור, שהוא לא החליט אם טוב יותר לומר שהוא הציע להיפגש או שהנאשם הציע זאת ולכן אמר: "אני הצעתי להיפגש. שנינו הצענו אחד לשני. אני מכיר את רביע לא מהיום אני מכיר אותו מילדות ואני מצטער על כל הדבר הזה". כשנשאל: "ההודעות שלך במשטרה אתה מציין מספר פעמים שהוא התקשר אליך אתה לא רצית לענות לו ובסופו של דבר הוא הזמין אותך לדבר, מה שאמרת במשטרה אמת או מה שאתה אומר היום אמת" השיב: "זה אמת. אנחנו הזמנו אחד את השני, זה לא קשור מי הזמין". כשנשאל האם נכונים דבריו במשטרה לפיהם הנאשם אמר לו לבוא לפגוש אותו מאחורי הבית שלו, השיב: "זה נכון וגם אני אמרתי לו לפני והצעתי לו את זה כי אני מכיר את הבן אדם. אני והוא יש לנו לשון משותפת, איך נבין אחד את השני ואיך לדבר ולהתנהג אחד עם השני, ולהבין אחד את השני".

10. הקושי של המתלונן להעיד נגד הנאשם, בשל היותם קרובי משפחה, עולה גם מתשובתו לשאלות הנוגעות לחקירתו הראשונה, לגביה אמר:

"ת. זו הייתה החקירה בבית חולים? אני לא זוכר כלום מהחקירה הזאת. זו גם הייתה חקירה מול כל המשפחה, החוקר הזה אמרנו לו שלא יגיע והוא כן הגיע. והוא נכנס לתוך המשפחה ורצה לקחת עדות בכוח.

ש. על איזו משפחה אתה מדבר ?

ת. המשפחה שלי בכללי. המשפחה של הנאשם שיושבת באולם. וחוץ מהם כל המשפחה.

מעורבות המשפחה והלחץ שהפעילה המשפחה על המתלונן, שלא לערב את הנאשם, עולה גם מעדותו בביהמ"ש, בהמשך דבריו.

"ש. אבל אתה מספר שהמשפחה שלו הייתה בזמן ההודעה הראשונה שלך, שנגבתה על ידי שמעון ?

ת. נכון. המשפחה הייתה שם. אני מדבר על אחרי ההודעה השנייה שמסרתי אותה כבר אף אחד לא הגיע לבית חולים. נכון שבהודעה הראשונה שגם היא נגבתה בבית החולים, הם היו. אחרי ההודעה השנייה, הם שכנעו אותי לא לעשות את זה, אבל זה היה אחרי שכבר מסרתי את ההודעה השנייה לשמעון.

בהמשך ניסה המתלונן לתקן את דבריו אלה, מהם עולה שלמעשה - משפחתו של הנאשם שכנעה אותו לא להעיד נגד הנאשם. הוא טען שמאז האירוע אין ביניהם קשר, והסביר מדוע הוא מסר שהנאשם הוא זה שדקר אותו, באמרו, שמאז אותו יום "אני לא נכנס אליהם הביתה ולא דיברתי איתם ולא עם אף אחד. אני פשוט ישבתי עם עצמי ושחזרתי את המקרה שקרה ואני מנסה לצאת מאיזה נקודת הנחה שזה הוא ושהוא באמת הוא כי רק איתו הייתי בסכסוך ולא עם אף בן אדם אחר. וזה היה גם באותו מקום שקבענו להיפגש".

המתלונן סיפר בעדותו בביהמ"ש, שהוא אמר למשטרה שהנאשם דקר אותו, מאחר ש"אנשים" אמרו לו שהיה זה הנאשם. תחילה סירב לומר מי אמר לו כך ובסופו של דבר מסר שמות: "סלאם סרחאנה, מנאל שיח חליל, ואחיות שלי שגרמו לי לעשות את הדבר הזה". כאן המקום לציין, שעל אף שמנאל הוכרזה עדה עויינת, לאחר שחזרה בה מדברים שאמרה נגד הנאשם במשטרה, היא הכחישה שהיא הייתה אחת מאלה שאמרו למתלונן שהנאשם דקר אותו.

משנשאל המתלונן בבית המשפט, מתי הפסיק להיות בטוח שזה הנאשם השיב: "מלכתחילה כמעט", דבר שאינו עולה בקנה אחד עם העובדה, שלכל אורך חקירתו במשטרה (פרט להודעה הראשונה) וכולל בעימות עם הנאשם, חזר הנאשם ואמר, בוודאות, שהנאשם היה זה שדקר אותו. אם "מלכתחילה כמעט" הפסיק להיות בטוח שזה הנאשם, מדוע נהג כך?

11. גרסתו של המתלונן בביהמ"ש, שהדוקר איננו הנאשם אלא אדם אלמוני, כשלעצמה איננה סבירה, בנסיבות העניין, במיוחד לאור דברי המתלונן, גם בביהמ"ש, כי רק עם הנאשם היה לו סכסוך וכי הוא קבע פגישה עם הנאשם באותו לילה, באותו מקום בו הוא נדקר.

חשוב להדגיש, שהמתלונן לא חזר בו, בעדותו בביהמ"ש, מגרסתו באשר למסרון שהוא שלח למונה באותו ערב, באשר לשיחות הטלפון בינו לבין הנאשם ובאשר לעובדה שהנאשם קבע איתו מפגש במקום בו נדקר ובמועד בו אירע האירוע וכל טענתו (המגומגמת, יש לומר), הייתה, שלא הנאשם הוא הדוקר, אלא אדם אחר.

לשם דוגמא, אביא קטע מחקירתו הנגדית:

ש. אתה הולך למקום לפגוש אדם מסוים שהוא רביע, הוא אמר לך שיחכה לך	
שם?	
ת. כן.	
ש. כשאתה לא מוצא אותו, אתה מרים טלפון לחבר שלך שיסיע אותך או מברר עם רביע איפה הוא?	
ת. מתקשר לחבר שלי.	
ש. למה לא התקשרת לרביע לשאול איפה הוא?	
ת. למה שאני אתקשר אליו לשאול איפה הוא? אם הוא נתן מילה שהוא מחכה	

באיזה מקום והוא לא היה שם, אני לא צריך לשאול איפה הוא, הוא כבר שבר את המילה שלו."

בנסיבות אלה, האפשרות שבדיוק באותו זמן הגיע לאותו מקום, אדם אלמוני, שדקר את המתלון ללא כל סיבה, תוך שהוא אומר לו שבפעם הבאה הוא יהרוג אותו (ואמירות נוספות, כפי שפורטו לעיל) בעוד שהנאשם עצמו לא הגיע למקום למרות הפגישה שקבע עם המתלון, היא אפשרות רחוקה מאד, ההופכת לבלתי אפשרית לחלוטין, לאור שאר הראיות בתיק.

לא למותר לחזור ולציין, כאן, שהנאשם הכחיש שהוא קבע פגישה עם המתלון ובוודאי שלא הסביר מדוע לא הגיע למקום המפגש. גם לא שמעתי כל הסבר מדוע שהמתלון, יאשר בעדותו בביהמ"ש, שהנאשם קבע עמו פגישה במקום, אם אין זו אמת.

12. הסנגור טוען, שהאמור בהודעתו הראשונה של המתלון למשטרה הוא האמת. אלא, שקריאת ההודעה, לאור עובדות שאינן שנויות במחלוקת, לרבות עובדות אותן אישר המתלון בעדותו בביהמ"ש, מצביעה כי לא כך הדבר.

מהאמור בהודעה הראשונה עולה, בבירור, שהמתלון מנסה, במתכוון, לטשטש את פרטי האירוע ו"לנקות" את הנאשם מחדש דקירתו. כך, למשל, הוא מתאר אירוע **שונה**. הוא לא מציין שהוא הגיע למקום בו נדקר כדי להיפגש עם מישהו, אלא טוען שהוא נדקר סתם כך כשהלך בלילה ואף טוען שהוא אינו יודע בדיוק איפה נדקר, כאשר ברור מהראיות, כפי שיפורטו להלן, שדברים אלה אינם אמת. וכך הוא אומר: "**לא ראיתי, הייתי הולך בלילה ופתאום מישהו דקר אותי בסכין שמונה פעמים. זה היה בכפר לא זוכר איפה בדיוק**". בנוסף, בהודעה זו הוא עומד על כך שזה לא היה הנאשם "**אני בטוח שזה לא הוא**", בעוד שאם דבריו, לפיהם הוא לא ראה מי דקר אותו היו נכונים, הוא לא יכול לדעת שלא היה זה הנאשם. בנוסף, הוא מכחיש שהוא מסוכסך עם הנאשם, למרות שאין מחלוקת שהיה ביניהם סכסוך מאחר שהמתלון קילל את אחותו של הנאשם, עובדה אותה אישר המתלון גם בעדותו בביהמ"ש ובה גם הנאשם הודה, בסופו של דבר והיא אף אושרה בעדויות נוספות.

13. לוטן העיד, שהוא רשם את דברי המתלון בחקירותיו, כפי שנאמרו ואין לי ספק כי כך עשה וכי הוא לא הוסיף דברים שלא נאמרו לו ואף לא שינה מאשר מסר לו המתלון.

הסנגור טוען, שלא ניתן לסמוך על דברי המתלון, החל מהודעתו השנייה, לאור סתירות בשאלה אם בני המשפחה היו נוכחים ליד מיטתו של המתלון, בעת מסירת ההודעה השנייה (כפי שניתן להבין מדברי המתלון בהודעתו השנייה), או שמא הם היו מאחורי הווילון, כפי שהסביר המתלון לאחר מכן. עוד נטען, כי המאשימה לא הביאה למתן עדות אדם נוסף שהיה נוכח בחקירה, אשר יכול היה להעיד אם אמנם בני המשפחה הציצו מעבר לוויילון ועשו סימנים למתלון.

אינני סבורה שיש בטענות אלה ואף בסתירות המסוימות בדברי המתלונן בעניין זה, כדי לקעקע את הסברו של המתלונן לכך, שבהודעה הראשונה אמר שמי שדקר אותו איננו הנאשם. אין חולק שבני המשפחה של הנאשם והמתלונן היו נוכחים בבית החולים בעת שהמתלונן התעורר ובטרם מסר את הודעתו הראשונה וההסבר, שמסר המתלונן לכך שהוא הכחיש בהודעתו הראשונה את מעורבותו של הנאשם, הוא הסבר אמין, המתיישב עם כל אשר הובא בפני במהלך שמיעת הראיות בתיק זה.

14. אין חולק שאמנה, אחותו של המתלונן, מסרה לחוקר לטון את מספר הטלפון שלה. אולם, מכאן ועד לטענת הסנגור, לפיה היא התערבה בחקירה, התערבות שלא כדין, רב המרחק. החוקר לטון הסביר, כי הוא לקח ממנה את מספר הטלפון שלה מאחר שמצבו של המתלונן היה קריטי וכי הוא ביקש ממנה שאם יהיו התפתחויות שהיא תודיע לו.

גם בהקלטה שהקליטה אמנה את המתלונן כשהוא מספר להישאם על האירוע, אין כל שיבוש חקירה (כטענת הסנגור נגדה), מה גם שלדבריה ולדברי לטון, היא עשתה כך על דעת עצמה. ממילא וזה העיקר - הדברים שאמר המתלונן להישאם, נאמרו על ידו לאחר מכן בהודעותיו למשטרה, אותן אני מעדיפה על פי עדותו בביהמ"ש.

אוסף ואומר, כבר כאן, כי על פי שיטת החקירה של לטון, עליה הצביע הסנגור, כפי שהיא עולה מהודעות העדים שנגבו על ידו, לטון משוחח, קצרות, עם העדים, ללא רישום ובתחילת ההודעות הוא כותב את תשובות העד לשאלותיו "המקדימות", תוך רישום השאלה בתוך התשובה. הדבר חזר על עצמו בהודעותיהם של מספר עדים.

שיטה זו פסולה ויש להימנע ממנה, אולם לא מצאתי שהיה בה כדי לפגום בראיות שבתיק זה.

זיהוי המתלונן את הדוקר והאפשרות לזהותו

15. המתלונן אמר בהודעתו **ת/50**, כי הוא הרגיש דקירות בשתי רגליו ובגבו, הוא הסתובב וראה בוודאות את הנאשם ואז הוא נדקר בכתפו השמאלית ובחזה, מצד ימין.

אין כל בסיס לטענת הסנגור לפיה המקום היה חשוך עד שלא ניתן היה לזהות את הדוקר.

ראשית - המתלונן מסר בהודעתו **ת/49**, כי במקום האירוע הייתה תאורת רחוב. רק לאחר מכן, בביהמ"ש, כאשר ניסה לסייע לנאשם הוא אמר שהאורות כבו, אולם אינני נותנת אמון בדברים אלו אשר, כאמור, כל מטרם הייתה לסייע לנאשם. דברים אלה סותרים גם את עדותו של לטון, לפיה קיימת תאורה בשני הקצוות של

השביל בו אירע האירוע ולפיה המתלון אמר בעת השחזור, שבזמן האירוע דלקה המנורה בכניסה של ביתו של מלחם, הנמצא בסמוך למקום.

יש לציין, כי נערך עם המתלון שחזור בווידאו (ת/28א') ולוטן ערך דו"ח שחזור (ת/29). בשחזור הפנה המתלון את תשומת לבו של החוקר לטון לתאורת הרחוב, אשר ניתן לראותה גם בתמונות שצולמו במקום האירוע (ת/35). בתמליל השחזור ציין החוקר לטון, כי המקום לא מואר הרבה אבל לא חשוך וכי ניתן לזהות פנים, בבירור, ממרחק של מטר (מזכר - ת/29). בנסיבות אלה, ברי שלמתלון, המכיר את הנאשם היטב, לא היה כל קושי לזהותו.

לוטן העיד, כי צילום השחזור יצא חשוך מאשר נראה בעת הביקור במקום, שכן המצלמה מחשיכה וזה לא משקף את האופן בו הזירה נראית במציאות. למרות זאת, בצפייה בסרט השחזור ניתן לראות שיש תאורת רחוב וכן תאורה מהבתים. כן ניתן לראות את פני המתלון, באופן שניתן לזהותו, כך שבוודאי יכול היה המתלון לזהות את הנאשם, המוכר לו, במיוחד כאשר הנאשם היה צמוד אליו.

לא למותר לציין כאן, כי בסיום עדותו של הנאשם הודיע הסנגור, כי אלו עדיו, בכפוף לכך שהוא ימציא ראיה מהמועצה בדבר השעה בה כבים האורות. ראיה כזו לא הומצאה.

עוד יש לציין, כי בתמונות הזירה (ת/35), ניתן לראות שהגדר המפרידה בין ביתו של הנאשם לבין השביל היא גדר חלקית בלבד ונמוכה מאד ואין כל בעיה לקפוץ מעליה, כפי שהמתלון טען שהנאשם עשה.

שנית - הדברים שאמר הדוקר למתלון בעת הדקירה, כפי שסיפר המתלון בהודעתו הראשונה, מצביעים על כך, שהדוקר לא היה סתם מישהו ותואמים את הסכסוך שהיה בין הנאשם לבין המתלון.

שלישית - המתלון מסר בהודעתו ת/50, תיאור של לבוש הנאשם בעת שדקר אותו - חולצה לבנה, גינס ונעלי נייק בצבע כחול וזה בדיוק תיאור לבושו של הנאשם כפי שנמסר על ידי מנאל, אשר חזרה עמו לכפר בהסעה, בעוד שהנאשם שיקר וטען שהוא לבש, באותו לילה, חולצה שחורה.

רביעית - האירוע אירע במקום בו הנאשם קבע פגישה עם המתלון וסמוך לאחר השעה בה נקבעה הפגישה, כאשר לנאשם אין כל הסבר מדוע (כביכול) הוא לא הגיע לפגישה. המתלון גם סיפר שהדוקר הגיע מכיוון ביתו של הנאשם ולאחר הדקירות ברח לכיוון אותו בית.

16. זאת ועוד - הודעותיו של המתלון במשטרה, בהן הוא מתאר את המפגש בינו לבין הנאשם ואת זיהויו את הנאשם במפגש זה, אינן הודעות סתמיות. נהפוך הוא; מדובר בהודעות מפורטות וברורות, בהן תיאר המתלון את לבושו של הנאשם ואת התאורה שהייתה במקום ואף ציין שפניו של הנאשם היו גלויים והוא

ראה אותן בבירור. זאת ועוד - הזיהוי אינו מתבסס רק על זיהוי פניו של הנאשם, אלא גם על חילופי דברים שהיו ביניהם, במסגרתם אמר הנאשם למתלון: "**למה קיללת את אחותי**". חילופי דברים אלה תואמים את שאר הראיות בדבר הרקע לאירוע ומסירים כל ספק (אם היה - ולטעמי לא היה), בדבר זיהוי של הנאשם על ידי המתלון.

בסופו של דבר התקשה המתלון לעמוד בהכחשתו את העובדה שהנאשם דקר אותו וכאשר נשאל: "**אתה מכיר את רביע שנים, אתה יודע איך הוא נראה, את ההליכה שלו את הדיבור שלו, גם אם היה חושך מה שלא היה, היית יכול לזהות אותו וזה מה שעשית**" השיב: "**יכול להיות גם**".

17. אוסיף ואומר, כי למתלון אין כל מניע להעליל עם הנאשם ולעומת זאת - יש לו מניע חזק לשנות, בביהמ"ש, את עדותו ולנסות ולהימנע מלסבך את הנאשם בעבירה כה חמורה. הנאשם משתייך למשפחתו והוא עצמו מאורס לאחותו של הנאשם. בנסיבות אלה, לולא היה המתלון מזהה את הנאשם, הוא לא היה אומר וחוזר ואומר, במשטרה, שהנאשם הוא זה שדקר אותו. מנגד - ניתן להבין שבביהמ"ש, לאחר שעבר זמן, הוא רוצה לחלץ את הנאשם מהאישום.

לא למותר לציין, בהקשר זה, כי המתלון פנה לב"כ המאשימה, עוד לפני הדיון, והעלה בפניה קושי ממשי להעיד בפני משפחת הנאשם שהם גם קרובי משפחתו. לפיכך, הגישה הפרקליטה, יום לפני מועד שמיעת עדותו, בקשה, כי המתלון יעיד בדלתיים סגורות. אולם, בטרם שמיעת עדותו, אמר המתלון שזה כבר לא רלבנטי. המתלון אישר שהוא פנה לפרקליטה וביקש להעיד בדלתיים סגורות והסביר: "**כי זה עניין משפחתי והמשפחה ביקשה את הדבר הזה, שלא יהיו יותר מידי אנשים. וגם אפשר לדבר יותר בנוחות**" בנסותו להסביר מדוע שינה טעמו, אמר: "**מאז שביקשתי ממנה, שזה היה אתמול, לא קרה כלום, שהיום אני לא מבקש את זה. אם המשפחה של הנאשם רוצה לשמוע ואכפת לה מה שקורה פה, אז סבבה. לי זה לא מפריע. אני אעיד אותו הדבר אם הם פה ואם הם לא פה**". העדר הסבר לשינוי עמדתו של המתלון בעניין זה אומר דרשני.

18. אין לי ספק, שהמתלון אמר זיהה את הנאשם כמי שדקר אותו וכי בבית המשפט הוא שינה את גרסתו בעניין זה, על מנת לשמור על יחסי המשפחה. ואמנם, כשנאמר למתלון בחקירתו בביהמ"ש, שהקשר בינו לבין מונה והקשר בינו לבין כל המשפחה המורחבת שלו תלוי במה שהוא יגיד בבית המשפט, היסס המתלון בתשובתו ובסוף אמר: "**משפחה זה משפחה**".

19. אני מעדיפה, בבירור, את דבריו של המתלון במשטרה, לגבי האירוע ולגבי זהותו של הדוקר ואין לי כל ספק שהוא אמנם זיהה, בוודאות, את הנאשם כמי שדקר אותו. בנוסף לכל האמור לעיל, דברים אלה מתיישבים עם כלל הראיות שהובאו בפניי **ונתמכים בראיות נוספות, כדלקמן:**

א. מחקרי תקשורת.

ב. עדותו של הישאם.

- ג. זיהוי המייד של הנאשם, על ידי המתלונן, כמי שדקר אותו - עדותו של מלחם ודברי הנאשם.
- ד. עדויות אחיותיו של המתלונן (בנות דודתו של הנאשם) - ריאן, ליויאן ואמנה ועדותה של אמו של המתלונן (דודתו של הנאשם) **אעשה שומלי**, על שיחות טלפון סוערות והחלפת קללות, בין המתלונן לנאשם, לפני שהמתלונן יצא מהבית.
- ה. סרטון שצולם על ידי אמנה, בו מספר המתלונן לחברו הישאם על האירוע ואומר שהנאשם דקר אותו.

מחקרי תקשורת

20. מחקרי התקשורת תומכים, באופן מלא, בהשתלשלות האירועים, כפי שסופרה על ידי המתלונן ועדי התביעה בגרסאותיהם במשטרה, הן לעניין המסרון ששלח המתלונן אל מונה, באותו ערב והן לעניין שיחות הטלפון וההתקשרויות בין הנאשם למתלונן עובר לאירוע וכמובן - קביעת המפגש ביניהם.

הוצא דוח שיחות יוצאות ונכנסות של הטלפון של המתלונן (מספר), התומך לחלוטין בגרסתו של המתלונן. מהדוח עולה, כי בליל האירוע, בין השעה 23:57 לבין השעה 00:02, המתלונן אכן התקשר אל מונה וכן שלח אליה מספר מיסרונים.

לאחר מכן - מהשעה 24:16 ועד לשעה 00:59, רשומות קרוב לעשרים שיחות נכנסות ויוצאות **בין המתלונן לבין הנאשם** וכן **עשרות מיסרונים**.

גם דוח פריקת הטלפון של הנאשם (מספר), תומך בגרסת המתלונן במשטרה, שכן רשומות בו 17 שיחות יוצאות מהטלפון של הנאשם לטלפון של המתלונן וכן שיחות יוצאות מהטלפון של הנאשם לטלפון של מונה (מספר). ולאחר שמונה לא עונה לשיחות אלה מהנאשם, הוא שולח לה שני מיסרונים בהם הוא מבקש שהיא תענה לו דחוף. כל אלה מצביעים על אמיתות גרסתו של המתלונן במשטרה באשר להשתלשלות האירועים ומפריכים את טענתו של הנאשם לפיה לא הייתה לו סוללה בטלפון - טענה שהומצאה על ידו (והופרכה גם היא, כפי שיפורט להלן), גם בניסיון להסביר מדוע הוא לא ידע באיזו שעה הוא הגיע לכפר.

עדותו של הישאם, חברו של המתלונן, אליו טלפן המתלונן על מנת שיאסוף אותו, לאחר שראה שהנאשם לא נמצא במקום המפגש.

21. גם שיחתו של המתלונן להישאם, ממקום האירוע מתועדת במחקרי התקשורת, **בשעה 01:00:25** - כשיחה יוצאת למספר הטלפון של הישאם (.....), הוא המספר אותו מסר הישאם בחקירתו **נ/7**.

מיד לאחר השיחה עם הישאם, הותקף המתלון על ידי הנאשם כפי שתיאר, ולכן הוא לא ענה לשני ניסיונות חיג של הישאם אליו, אותם ניתן לראות בשעה **01:01:37** ומיד לאחר מכן, בשעה **01:01:38**.

ואמנם, הישאם מאשר בהודעתו במשטרה וכן בעדותו בבית המשפט, כי המתלון התקשר אליו סמוך לשעה 01:00 בלילה שייקח אותו. השיחה נותקה ואז הישאם ניסה לתפוס את המתלון והתקשר אליו שוב ושוב.

הישאם מסר במשטרה (**נ/7**) שהמתלון טלפן אליו וביקש שיגיע ופתאום הוא שמע צעקות ברקע וגם הוא התחיל לצעוק (בטלפון), אך המתלון לא ענה לו. בעדותו בביהמ"ש אמר: "**...נשארה שיחה פתוחה ואני אומר הלו הלו ואף אחד לא מגיב ואחרי רגע השיחה נותקה. ניסיתי להתקשר ושלחתי כמה הודעות, ידעתי שהוא נמצא בבעיה, הייתה לי תחושה. אחרי כמה דקות שמעתי את אחיות שלו שעומר נדקר**". עדות של הישאם עשתה עליו רושם אמין ואין לי ספק שדבריו אמת.

בהקשר לכך אציין, כי אינני סבורה שבכך שהמתלון סיפר שהוא הותקף לאחר שסיים את השיחה עם הישאם ואילו הישאם סיפר שהוא שמע צעקות מהצד השני של הקו, יש סתירה (כטענת הסנגור), הפוגמת בממצאים העובדתיים הנ"ל. בהחלט ייתכן שבטרם נותקה השיחה (שאולי מבחינת המתלון הסתיימה), כבר הותקף הנאשם ולכן הישאם שמע צעקות. עדותו של הישאם לפיה, המתלון לא ענה לו, תומכת בכך.

גם המשך השתלשלות האירוע, כפי שפורט בסעיף 3 דלעיל וכן לוח הזמנים בו מדובר, עולים בקנה אחד עם גרסתו של הישאם.

עדותו של הישאם, לפיה הוא שמע צעקות ברקע תומכת בדברי המתלון לפיהם הנאשם צעק תוך כדי כך שהוא דוקר אותו ולפיכך מספקים תמיכה נוספת לזיהוי הנאשם על ידי המתלון - לא רק על פי פניו, אלא גם על פי קולו ועל פי הדברים שאמר.

22. הישאם גם אמר בהודעתו במשטרה, שהמתלון אמר לו בביה"ח, שהוא זיהה את הנאשם בוודאות. בעדותו בביהמ"ש סיפר הישאם על השיחה שקיבל מהמתלון ואישר שבמשטרה אמר אמת. גם בביהמ"ש סיפר שהמתלון אמר לו בבית החולים שהנאשם הוא זה שדקר אותו ושהוא זיהה אותו. לדבריו, האמינים עליי, הוא לא ידע שאמנה מצלמת את השיחה בינו לבין המתלון.

הודעות העד למשטרה הוגשו לבקשת הסנגור וסומנו **נ/7** ו **נ/8**. לדבריו, בעת שהמתלון סיפר לו את הסיפור היה שם חבר נוסף וכן אמנה ועוד אחות, אשר יצאו ונכנסו. אין בכך כדי לפגוע באשר אמר לו המתלון בשיחה, או בעדותו של הישאם.

זיהוי המידי של הנאשם, על ידי המתלון, כמי שדקר אותו

23. מיד לאחר הדקירה, מסר המתלונן, לאדם הראשון אותו ראה, את שמו של הנאשם כמי שדקר אותו. היה זה **מלחם**, הגר קרוב מאד למקום האירוע, כפי שאפשר לראות בתמונות **ת/35א'**.

מלחם סיפר, שבליל האירוע, בסביבות השעה אחת בלילה, הוא שמע דפיקה בדלת ביתו. כשפתח את הדלת ראה את המתלונן שוכב ליד הדלת. המתלונן ביקש שיזמין מד"א והוא הוריד לו את הז'קט וראה הרבה דם בגבו. מלחם הוסיף ואמר: "**אני שאלתי אותו מי דקר אותו והוא אמר לי רביע, ושאלתי אותו מי זה רביע, הוא אמר לי בן שיח חליל**".

אשתו של מלחם הזמינה מד"א ומשטרה, אשר הגיעו למקום לאחר כעשרים דקות. החוקר המשטרתי גבה ממלחם הודעה ראשונית וסמוך לאחר מכן נגבתה ממנו הודעה נוספת. הודעותיו של מלחם למשטרה, הוגשו, תחילה, בהסכמה, במקום עדותו הראשית, אולם לאחר שהסנגור אמר שהוא מתכוון לטעון שמלחם לא הבין היטב את החוקר (טענה שנזנחה בסיכומיו), הוחזרו הודעותיו לידי ב"כ המאשימה ועדותו נשמעה בפניו, במלואה. מלחם עצמו אמר שאין לו קושי רב בעברית ואף אני התרשמתי, כי הוא דובר עברית היטב.

24. מלחם העיד, שהוא אינו מכיר את הנאשם. הוא מכיר את משפחת המתלונן, אך לא היכרות קרובה ואין לו שום יחסים עם המתלונן. מלחם אמנם לא אמר, בחקירתו הראשונה, באותו לילה, שהמתלונן אמר לו שרביע דקר אותו, אלא אמר זאת רק בחקירתו השנייה, באותו יום, אולם בבית המשפט, חזר על הדברים והסביר שבאותו זמן הוא היה המום והוא לא רצה ליצור יחסים רעים ביניהם. מלחם הדגיש, כי בחקירה השנייה סיפר את כל האמת.

הסבר זה אמין עליי. מדובר באנשים שגרים באותו מקום, באותה שכונה, וסביר שבזמן כה סמוך לאירוע כה דרמטי, יהסס העד לומר את שמו של הדוקר. בנוסף, לא הובאה בפניי סיבה כלשהי שיש למלחם להעליל עלילה כה חמורה על הנאשם.

כאמור - כרימה, אשתו של מלחם הייתה זו שהתקשרה למשטרה והיא אמרה שהבחור נורה. גם בכך אין ולא כלום, שכן אין כל מחלוקת שהמתלונן הגיע לדלתו של מלחם כשהוא פצוע מדקירות ולא מיריות ואפשר להבין, שבלחץ הרגע, כרימה לא ידעה בדיוק מה קרה לו, או הבינה לא נכון. הודעתה למשטרה הוגשה בהסכמה (ת/52). גם כרימה העידה שהיא לא מכירה את המתלונן וכי מאז שהוא הגיע אליהם ועד שהגיעה המשטרה עברו כעשרים דקות.

לאחר חמש דקות הגיע למקום שכנו של מלחם, **זיאד עאקל** (להלן: "**זיאד**") ואחרי שהמתלונן נלקח לבית החולים, הגיעו לביתו של מלחם, ספיה - אמו של הנאשם ודודתו של המתלונן מצד אמו וכן אמו של המתלונן ושתייה ניקו את הדם שהיה על הכניסה ועל הדלת.

יש לציין, שלא רק למלחם אמר המתלונן שהנאשם דקר אותו. גם לאחר מכן, בהיותו **באמבולנס**, חזר המתלונן

ואמר, שוב ושוב, את שמו של הנאשם כמי שדקר אותו.

25. אמירתו של המתלונן למלחם, כי מי שדקר אותו הוא רביע בן שיח חליל, היא אמירה ברורה, המצביעה על הנאשם, שנאמרה על ידי המתלונן מיד לאחר האירוע. לאמירה זו יש משקל ראייתי עצמאי. אמירה כזו קבילה כחריג לעדות שמועה, על פי סעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, שכן היא נאמרה בסמוך לאחר שנעשה מעשה העבירה והמתלונן היה עד במשפט. למעשה, האמירה ממלאת גם אחרי התנאים של סעיף 10(1) לפקודת הראיות, כך שהיא הייתה קבילה גם אם המתלונן לא היה מעיד.

על הרציונאל שבקבלת אמרה לפי סעיף 9 לפקודת הראיות ראו: ע"פ 8704/09 - **יחזקאל באשה נ' מדינת ישראל**, (11/11/2012), שם מציין ביהמ"ש שלושה מבחני-עזר לקביעה, אם ניתן לקבל אמרה מסוימת על פי סעיף 9 הנ"ל: "**מבחן-העזר הראשון, סמיכות המקום, נבחן היכן נמסרה האמרה. ככל שמקום מסירתה קרוב יותר לזירת ביצוע העבירה, כך מתחזקת הנטייה לקבל את העדות. ויובהר כי סמיכות המקום איננה עניין של מרחק גרידא. למשל, יש הבדל אם מוסר האמרה נסע למקום אחר שאיננו קשור למקרה, לבין נסיעה למקום קשור כמו בית חולים (השוו: עניין פלוני).** במסגרת מבחן-העזר השני, **הסמיכות העניינית, נבחן האם ישנה זיקה מהותית בין אירוע העבירה לבין מסירת האמרה, כך ששניהם נמצאים על רצף אירועים אחד: האם מצבו הפיזי או הנפשי של מוסר האמרה מושפע, באופן ישיר ומשמעותי, מאירוע העבירה? האם ישנם אירועים שקטעו במובהק את הזיקה בין אירוע העבירה לבין מסירת האמרה? במסגרת מבחן-העזר השלישי, האינטראקציה בין מוסר האמרה לבין השומע, נבחן את טיבו של המפגש בין השניים. האם האמרה נשאה אופי של עדות, שתכליתה ללכוד אשמים ולהביאם לדין? האם מתקיימים בין בעל האמרה לבין השומע יחסי מרות? האם היה כאן תשאול פורמאלי מטעם איש אכיפה? האם השומע תחקר את מוסר האמרה, או שנתן לו לדבר בחופשיות?" (ההדגשות אינן במקור).**

בענייננו - מתקיימים כל שלושת המבחנים. כפי שניתן לראות בתמונות **ת/35א'** ביתו של מלחם נמצא סמוך מאד למקום האירוע, המתלונן הגיע אליו, כשהוא מדמם מהדקירות, על מנת שיעזור לו ושיזעיק עזרה ומלחם אינו איש מרות, שתחקר את המתלונן, אלא הוא שכן, אשר שמע את דבריו הספונטאניים של המתלונן.

לפיכך, עדותו זו של מלחם מהווה, כאמור, ראייה עצמאית, התומכת בראיות האחרות בדבר זהותו של הנאשם כמי שדקר את המתלונן.

26. טוען הסנגור המלומד, כי אין בעדותו של מלחם כדי להוסיף דבר ואין לתת לה משקל כלשהו, מאחר שייתכן שהמתלונן אמר לו את שמו של הנאשם, מאחר שהוא **חשב** שהנאשם הוא שדקר אותו ולכן אין בכך כדי להעיד על כך שהוא אמנם זיהה את הנאשם כדוקר.

טענה כזו יכול שיהיה בה ממש, בנסיבות מסוימות, אך לא כך הוא בענייננו. זאת, מאחר שכפי שהבהרתי לעיל, אין לי ספק שהמתלון אמנם זיהה את הנאשם וכי דבריו למשטרה בעניין זה (החל מהודעתו השנייה), היו אמת. דווקא משום טענת הנאשם, לפיה אחיותיו של המתלון הן **שהסיתו** אותו לומר שהנאשם הוא הדוקר, יש משמעות ראייתית לכך שהמתלון אמר שהנאשם הוא זה שדקר אותו, מיד לאחר האירוע, לאדם הראשון אותו פגש, כל זאת - לפני שהוא פגש מי מאחיותיו.

יש לתמוה - אם המתלון רק חשב שזה הנאשם (ולכן אמר את שמו למלחם) ולאחר מכן (כטענת הסנגור), הוא הבין שזה לא הנאשם ולכן אמר בהודעתו הראשונה למשטרה שהוא בטוח שהדוקר איננו הנאשם, מדוע שינה טעמו? מדוע אמר למשטרה, לאחר מכן, שהנאשם הוא זה שדקר אותו ושהוא זיהה אותו, גם לפי פניו וגם לפי קולו?

בטענה לפיה אחיותיו של המתלון הן שהסיתו אותו לומר כך, מאחר שמשפחת המתלון רצתה שהנאשם ייקח את אחותו של המתלון והוא לא רצה והתחיל לצאת עם בחורות (הסבר שניתן על ידי הנאשם בהודעתו **ת/2**), אין כדי להסביר זאת ובוודאי שאין בכך כדי להסביר את האמירה "הטריה" למלחם, או את מלמול שמו של הנאשם ואמירתו של המתלון באמבולנס: "**אלוהים יסלח לך רביע**" ואף לא את רישום שמו של רביע בטלפון הנייד, כפי שנראה להלן.

סרטון שצולם על ידי אמנה בבית החולים ובו נראה המתלון כשהוא מספר לחברו הישאר על האירוע ואומר שהנאשם הוא זה שדקר אותו

27. אמנה סיפרה, שהיא החליטה לצלם את המתלון, ללא ידיעתו, בווידאו, בטלפון הנייד שלה, כשהוא מספר את הסיפור האמיתי, כפי שהיה, וכך עשתה, בעת שהוא סיפר, לחברו הישאר, מה קרה באירוע. לדבריה, (הנתמכים בעדותו של לוטן ובמזכר **ת/18**), לאחר שצילמה את הסרטון, היא דיברה עם לוטן, אשר שב לבית החולים וחקר את המתלון "בפרטיות" ואז המתלון הרגיש חופשי וסיפר את האמת.

כאשר המתלון נשאל בחקירתו הנגדית אם החוקר הגיע לחקור אותו שוב מאחר שאמנה ביקשה ממנו הוא אישר זאת. כשנשאל כיצד הוא יודע זאת השיב: "**היא אמרה לי, היא אחותי. אני גם ביקשתי ששמעון יגיע**".

הסרטון (**ת/33**) נמסר לחוקר לוטן על ידי אמנה ביום 18.11.13, כפי שעולה ממזכר **ת/32** ובו אמנם אומר המתלון להישאר שהדוקר הוא הנאשם.

הנאשם לא הכחיש שהוא אמר להישאר שהנאשם דקר אותו, אך טען בעדותו בביהמ"ש, כי הוא אמר כך, אז, כי אמרו לו שזה הנאשם. לדבריו, הוא היה "**בטוח 100% שזה הוא, לא כי ראיתי אותו בחושך לא כי ראיתי את הפנים שלו, אלא כי שמעתי מהרבה אנשים שאני לא רוצה לומר מי, שאמרו לי שזה רביע, אני אמרתי שזה רביע...**".

בעצם יוזמת אמנה לצלם את דבריו של המתלונן להישאם, יש דווקא כדי לסתור את טענת הסנגור לפיה אמנה ושאר האחיות השפיעו על המתלונן לומר שהנאשם הוא זה שדקר אותו. לו כך היה, לא הייתה אמנה צריכה להקליט את המתלונן, בחשאי, כאשר הוא משיח, לפי תומו, את סיפור המעשה לחברו הישאם. די היה בכך, שהיא תביא את החוקר כדי שיגבה הודעה נוספת מהמתלונן (כפי שעשתה), ללא צורך בהקלטת השיחה. אלא, שאמנה הסבירה שהיא חששה שהמתלונן, אשר אמר לה ולחברו, שהדוקר הוא הנאשם, לא ירצה לחזור על כך בפני החוקר, מאחר שהנאשם הוא בן משפחתו.

הסבר זה סביר ואמין והוא גם מתיישב עם השתלשלות האירועים ועם כלל חומר הראיות שבפניי, לרבות עדותו של המתלונן בבית המשפט, על כל גווניה, כפי שפורטה לעיל.

מכל מקום, בפועל, ללא קשר לסרטון, החליט המתלונן לומר את האמת למשטרה ובחקירתו השנייה, עוד לפני שהוא ידע שהסרטון צולם, הוא סיפר שהדוקר הוא הנאשם.

28. הסנגור טוען לפרכה בעדותו של הישאם, מאחר שבעדותו בבית המשפט אמר הישאם, שבמהלך החקירה השנייה שלו החוקר לא הצליח להפעיל את הסרטון וכי הוא ראה לראשונה את הסרטון ביום בו העיד בבית המשפט ואילו לוטן אמר, שהוא כן הציג בפני העד את הסרטון (ככתוב בשורה 6 להודעת העד) ושהעד זיהה את עצמו בסרטון. לטעמי, אין בכך כדי לפגוע באמינותו של העד, מה גם שתוכן הדברים שמסר העד, הן ביחס למה שהמתלונן אמר לו והן ביחס לשיחתו עם המתלונן בליל האירוע, נתמך בראיות אחרות. בהחלט ייתכן שהעד לא זכר וממילא אין כל משמעות לשאלה מתי, בחקירתו, הוצג הסרטון בפניו, לראשונה.

כמו כן, אין ולא כלום בכך, שלוטן לא שאל את הישאם על הסרטון כבר בחקירתו הראשונה, מה גם שהוא הסביר, כי כאשר הוא צפה בסרטון הוא לא ידע שהאדם שנראה בו הוא הישאם וכי ענין אותו יותר מה אמר המתלונן בסרטון והדברים ברורים.

כתיבת שמו של הנאשם על ידי המתלונן, כאשר יצא מטיפול נמרץ

29. אמנה סיפרה, שכאשר המתלונן התאושש והיה מונשם ועדיין לא יכול היה לדבר, הוא סימן לה לתת לו את הטלפון שלה, נכנס להודעות טקסט ורשם "רביע", בעברית. היא הראתה זאת **לריאן לאברהים**, חבר של המתלונן שהיה ליד מיטתו של המתלונן ול**לויאן** ולאחר מכן מחקה את הכתוב.

לויאן תמכה בדבריה אלה, אם כי אמרה שאיננה זוכרת בטלפון של מי זה היה. בעובדה שהיא לא זכרה באיזה טלפון כתב המתלונן את שמו של הנאשם אין ולא כלום ואין בכך כדי לערער את אמינותה.

הסנגור הטיח בה שהיה זה בטלפון של אמנה ושאמנה לקחה את הטלפון מהמתלון, לאחר שהוא הקליד מה שהקליד ושינתה את מה שהמתלון הקליד לפני שליויאן ראתה מה כתוב. ליויאן הכחישה, נמרצות, את הטענה בדבר שינוי הכתוב (שנטענה ללא כל תשתית עובדתית) באמרה: "לא היה לה זמן להחליף את תוכן ההודעה, זה עבר מהידיים שלו לידיים שלי, דרך מי שלקח ממנו את הטלפון ומסר לי". לדבריה, המתלון רשם בטלפון, כמה פעמים את שמו של הנאשם.

כמו כן הוסיפה ליויאן ואמרה: "הוא (המתלון) סיפר בבית החולים שזה הוא (הנאשם). הוא לא יכול היה לדבר אבל בלחש כן סיפר". גם דברים אלה, מפריכים את טענת ההגנה לפיה המתלון שינה את גרסתו בשל לחץ אחיותיו.

עדויות האחיות ועדות האם על שיחות טלפון סוערות והחלפת קללות, בין המתלון לנאשם, לפני שהמתלון יצא מהבית

30. ריאן שומלי, (להלן: "ריאן") אחותו של המתלון ובת דודה של הנאשם, העידה על שיחת הטלפון שהתקיימה ביום האירוע בין המתלון לבין אחותו של הנאשם ועל שיחותיו של הנאשם עם המתלון. היא הייתה בסלון וראתה את המתלון יוצא מהבית וכעבור כשעה קיבלה שיחת טלפון מבת דודתה מנאל שיח חליל (להלן: "מנאל"), שאמרה לה שרביע דקר את המתלון בידו. הודעתה במשטרה הוגשה, לבקשת הסנגור וסומנה **נ/1**.

לדבריה, מנאל התקשרה אליה ואחר כך לאחותה ליויאן והיא, ליויאן ואמנה (אחותו של המתלון), יצאו לחפש אותו. היא נכנסה לביתו של הנאשם, אך איש לא היה בבית. גם בבית של מנאל לא היה אף אחד ואז היא ראתה את מנאל בחוץ, ושמעה ממנה שהמתלון באמבולנס. היא נסעה עם המתלון לבית החולים. וכל הנסיעה הוא סבל מכאבים ואמר בערבית "אלוהים יסלח לך רביע". (בעדותה בפניי אמרה ריאן מילים אלו גם בערבית וגם בעברית).

אמנה סיפרה, שבבית החולים הכניסו את המתלון לניתוח והיא, ביחד עם אחיותיה, דודים שלה וסלאם, חיכו לו בחוץ וכן סיפרה על רישום שמו של הנאשם בטלפון. בעדותו בביהמ"ש אישר המתלון שהוא אכן רשם בטלפון את שמו של הנאשם, אך טען שעשה זאת מאחר שאז הוא חשב שהנאשם דקר אותו. כאמור - אינני מאמינה לכך. אין לי ספק שהמתלון רשם את שמו של הנאשם בטלפון מאחר שהוא זיהה אותו בוודאות וידע שהוא זה שדקר אותו.

31. עדותה של ליויאן שומלי (להלן: "ליויאן"), אחותו של המתלון ובת דודה של הנאשם, תומכת בדברי ריאן. גם ליויאן תיארה את היחסים בין הנאשם למתלון כיחסים טובים, עד לאחרונה. לדבריה, בביהמ"ש, בליל האירוע היא ישנה בסלון. היא שמעה את אמה מתווכחת עם המתלון ולאחר מכן היה צלצול טלפון, אך היא המשיכה לישון. בערך באחת וחצי בלילה היא קיבלה שיחת טלפון ממנאל,

שאמרה לה שהמתלון נפצע ביד וביקשה שהיא תבוא. אחותה ריאן העירה אותה ממש והן נסעו למקום.

היא נסעה למקום, הלכה לביתו של דודתה, אחר כך לבית הנאשם, אך איש לא היה שם, היא המשיכה ברגל, ראתה את האמבולנס ואחיה בתוכו. לא נתנו לה להתקרב, אבל **ריאן** הצליחה ונסעה איתו באמבולנס.

לדבריה, למתלון אין אויבים.

בחקירתה הנגדית אמרה, שמנאל אמרה לה בטלפון שרביע נדקר בידו, אך לא אמרה לה מי הדוקר. היא חזרה ואמרה, שוב ושוב, שהיא לא רוצה להאמין שהנאשם דקר אותו, כי הם כמו אחים, אך מעדותה עלה שהיא מאמינה שהנאשם אכן דקר את המתלון.

הודעתה במשטרה הוגשה לבקשת הסנגור וסומנה **נ/2**.

32. הגב' **אעיסה שומלי** (להלן: "**אעיסה**"), אמו של המתלון ודודתו של הנאשם, העידה גם היא על השיחות שקיבל המתלון באותו ערב וציינה שהיא ביקשה ממנו לא לעלות לשכונה, מאחר ששמעה שהוא קילל בטלפון. המתלון בכל זאת יצא מהבית והיא הלכה לישון ולאחר כחצי שעה ריאן העירה אותה ואמרה לה שהמתלון נדקר ושהנאשם הוא זה שדקר אותו.

עוד סיפרה, כי סמוך לאחר האירוע היא ראתה את אמו של הנאשם, שבכתה כל הזמן ואמרה לה: "**שימות רביע שדקר את הבן שלך**". הודעת העדה במשטרה הוגשה לבקשת הסנגור וסומנה **נ/3** ובה אמרה שהיא לא דיברה עם אמו של הנאשם, אך ציינה, שאמו של הנאשם בכתה כל הזמן, מאחר שהיא שמעה שבנה דקר את המתלון.

33. עדותה של **אמנה**, אחותו של המתלון ובת דודה של הנאשם, תומכת, גם היא, בעדויות הנ"ל. היא סיפרה, שבתקופה האחרונה לפני האירוע, המתלון והנאשם היו רבים בטלפון, חוזרים לדבר ושוב מקללים וצועקים בעיקר על רקע האחיות שלהם.

בליל האירוע היא הלכה לישון, ושמעה את המתלון צועק בטלפון. היא ידעה שהוא מדבר עם הנאשם כי שמעה שהם רבים על אותם דברים שהיו רבים עליהם - על אחותו של הנאשם. בחקירתה הנגדית אמרה שהיא ידעה שהמתלון מדבר בטלפון עם רביע לפי תוכן הדברים שהוא אמר וגם מאחר שהוא אמר את השם רביע מספר פעמים. לדבריה, היא שמעה זאת ואחיותיה לא, מאחר שהיא הייתה בחדר לידו והן היו בסלון.

עוד אמרה, שאמא שלהם ניסתה להגיד למתלון שלא יצא מהבית, אבל הוא סירב להישאר בבית. היא הלכה

לישון ואחיותיה היו בסלון. לאחר מכן **ריאן** קיבלה שיחת טלפון ממנאל. אמנה התעוררה והבינה שמנאל אמרה לריאן, שתבוא לקחת את המתלון, כי הנאשם דקר אותו ביד. הן התלבשו והגיעו לזירה וראו את המתלון באמבולנס ובמקום כבר הייתה משטרה. ריאן עלתה לאמבולנס וכולם נסעו אחריהם לבית החולים.

אמנה סיפרה שהיא הבינה, במקום, מדודתה ספיה (אמו של הנאשם), שהנאשם בכה ואמר שהוא דקר את המתלון בכל הגוף ושכאשר המשטרה הגיעה אליהם הביתה, הוא כבר הלך לבית אחר, יחד עם הטלפון של המתלון, שהוא לקח אותו ממנו ושבר אותו.

אמנה סיפרה גם, שהמתלון אמר לה שהוא שיקר לחוקר בגלל שכל המשפחה הייתה לידו ועשתה לו סימנים מאחור. בחקירתה הנגדית הבהירה, שהיא הבינה מהמתלון שהם היו מעבר לוויילון.

34. בהודעה שמסרה לחוקר לוטן כתוב שמנאל אמרה לה שהנאשם דקר את המתלון וביהמ"ש הסבירה, שהיא דיברה בשם אחותה, אליה מנאל התקשרה והיא זו שסיפרה לה מה מנאל אמרה.

בנוסף, בהודעתה במשטרה לא ציינה שהמתלון אמר בשיחת הטלפון את שמו של רביע.

סבורה אני, שהעדה הוסיפה דברים אלה בביהמ"ש, על אף שהיא לא שמעה אותם, כדי לחזק את עדותה נגד הנאשם, מאחר שהיא מאמינה, באמת ובתמים, שהנאשם דקר את המתלון. ברי שלא ניתן לסמוך על דבריה אלה אולם אין בכך כדי לאיין את כל דבריה, מקום בו ברור, מראיות אמינות אחרות, שהם אמת. כך - גם ללא עדותה ברור, לחלוטין, שהנאשם התקשר למתלון, שכן הדבר עולה, בבירור מפלט שיחות הטלפון. גם ללא עדותה של אמנה, הובאו בפני ראיות אחרות, שלא מותרות ספק, הן לגבי העובדה שהנאשם היה זה שוחח עם המתלון באותו לילה, לפני האירוע והן לגבי האותנטיות של הסרטון שצולם על ידה.

הודעות אמנה למשטרה התקבלו לבקשת הסנגור וסומנו **נ/4, נ/5, נ/6**.

35. עוד סיפרה אמנה, כי משפחתו של הנאשם הגיעה אליהם הביתה על מנת לבקש מהמתלון שלא יגיע לביהמ"ש להעיד ואחותו ואמה הציעו לה, ליד כל המשפחה לא להגיע לשני הדיונים הקודמים שהיו. כן סיפרה, שאחותו של הנאשם בכתה ואמרה לה שהנאשם באמת אוהב אותה ורצה להתחתן איתה וביקשה שהיא תקל עליו בבית המשפט ושלא תמסור סרטונים נוספים שיש לה למשטרה. לדבריה, הם גם אמרו שישלמו לה ולמתלון על צווי ההבאה ובכל פעם שהיה מתקרב דיון בבית משפט הם היו באים אליהם ומנסים לשכנע אותם.

דברים אלה מתיישבים עם בקשתו של המתלון מהפרקליטה, להעיד ללא נוכחות המשפחה ועם חזרתו בו מהבקשה בבוקרו של הדיון בו נשמעה עדותו והדברים שאמר לפרוטוקול, כמפורט לעיל.

36. הסנגור טוען, כי האחיות תיאמו ביניהן גרסאות וכי הדבר עולה מהצלבת הודעותיהן במשטרה עם חקירותיהן הנגדיות בבית המשפט. אינני סבורה כך. אמנם, קיימות סתירות מסוימות בין העדויות, אך מדובר בסתירות טבעיות ורגילות, המצויות תדיר בין דברי עדים שונים ואין מדובר בסתירות היורדות לשורש אמינותן.

מעבר לכך - ממילא, עיקר הראיות אינו מבוסס על עדויותיהן של האחיות, אשר לא ראו את האירוע, אלא בעיקר היו עדות לשיחות בין הנאשם למלון (המוכחות בפלטי התקשורת) ושמעו את שמו של הנאשם כמי שדקר, מיד לאחר האירוע. יש גם לזכור, כי על כך שהמתלון אמר את שמו של הנאשם, מיד לאחר האירוע - עוד לפני שהאחיות שמעו זאת, שמענו את עדותו של מלחם, בה נתתי אמון.

עדים עויינים

37. כאמור - חלק מבני המשפחה היו עדים עויינים.

אומר כבר כעת, כי בנסיבות המקרה דנן, בו **המתלון עצמו** חזר בו מהודעותיו במשטרה בהן טען שהנאשם הוא זה שדקר אותו וביקש "לעזור" לנאשם בעדותו, אין פלא שעדים נוספים מאותה משפחה נהגו באותה דרך. בעשותם כך הם לא פעלו, אפוא, נגד המתלון - בן משפחתם, אלא בעד הנאשם - גם הוא בן משפחתם.

38. **מנאל**, אשר גם המתלון וגם הנאשם הם בני דודים שלה, עובדת כקופאית במגה בעיר בנאות אפקה ונוסעת באותה הסעה עם הנאשם, הוכרזה כעדה עויינת, לאחר שחזרה בה מדברים שאמרה בהודעותיה למשטרה. יש לציין, שכאשר מנאל נכנסה לאולם, היא קרצה לנאשם (כפי שנכתב בפרוטוקול הדיון).

לדברי מנאל, היא נמצאת ביחסים טובים גם עם המתלון וגם עם הנאשם, שהם "כמו אחים". מנאל אמרה בהודעתה במשטרה, שבהסעה בחזרה מהעבודה, בליל האירוע, הנאשם כלל לא דיבר איתה, אלא ישב בקבינה וישן (דבר שאינו עולה בקנה אחד עם שיחות הטלפון הרבות מהטלפון הנייד שלו). עוד טענה, כי באותו יום עבד הנאשם משמרת כפולה וסיפרה שהיא ראתה אותו מעשן בבוקר, ועולה להסעה לעבודה. הם גרים בבתיים עם קיר משותף, והחלון שלו נמצא מול החלון שלה. "ראיתי אותו מעשן בבוקר וראיתי אותו כשעלה להסעה".

גם כאשר עומתה עם גרסתו של הנאשם (בהודעתו הראשונה **ת/1**), לפיה הוא התעורר, באותו יום, רק בשעה 13:30 בצהריים ועבד רק משמרת שנייה, התעקשה שהוא עבד משמרת כפולה ושהיא ראתה אותו בבוקר, יוצא לעבודה והוסיפה, בניגוד לאשר אמרה קודם לכן, שהיא לא שמה לב אם הוא היה ישן או ער בנסיעה חזרה.

חרף דבריו בהודעתו למשטרה, טען הנאשם בבית המשפט, בניסיון להתאים דבריו לעדותה הנחרצת של מנאל, כי הוא עבד באותו יום משמרת כפולה.

39. לדברי מנאל, הם חזרו באותו לילה לכפר בשעה 12:00 וכל אחד הלך לביתו. כחצי שעה לאחר מכן, שמעה צעקות בחוץ והיא והוריה הלכנו למקום ממנו נשמעו הצעקות וראו את המתלון "מלא דם".

העדה סיפרה במשטרה שהיא שמעה, מיד לאחר האירוע, שהנאשם דקר את המתלון ושהיא התקשרה לליויאן ואמר לה שתגיע למקום ושאומרים שהנאשם דקר אותו. עוד סיפרה שבאותו לילה היא ראתה את הנאשם בוכה ושהיא אמרה לסלאם שאם הוא עשה את זה הוא יצטער על כך.

עוד טענה, כי לאחר האירוע הנאשם הגיע לביתם, ביחד עם כל בני הדודים ואחיותיו וכמעט כל המשפחה וכולם דיברו על מה שקרה למתלון.

העדה הכחישה בביהמ"ש, שהיא אמרה שהיא לא ראתה את הנאשם אצלם בבית, אלא רק למחרת בוקר. היא טענה בביהמ"ש, שאין היא יודעת דבר על זהותו של מי שתקף את המתלון והכחישה שאמרה בהודעותיה את שמו של הנאשם.

40. העדה זיהתה את חתימותיה על שתי ההודעות שנגבו ממנה במשטרה (הוגשו וסומנו ת/59 ו- ת/60. אך טענה שהחוקר זיף את הדברים וכי היא לא אמרה את אשר כתב.

עם זאת, במקום אחד בעדותה אמרה: **"זה נכון שראיתי את השם שלו רשום בהודעה, כל הזמן אמרתי לחוקר למה כל הזמן רשום השם של רביע"**. כשנשאלה מתי ראתה את השם של רביע רשום בהודעה שלה, שינתה טעמה והשיבה: **"בישיבה הקודמת כשקראה לי התובעת"**.

כאשר נשאלה, בהמשך, למה היא חתמה על הודעתה במשטרה השיבה שהיא לא שמה לב שכתוב בה שמו של הנאשם והוסיפה: **"... לא העליתי בדעתי שהחוקר יזיף, אמרתי מילה אחת והוא היה כותב משפט"**. גם תשובה זו מעלה תמיהות, שכן אם היא אמרה מילה אחת והחוקר כתב משפט, היה צריך להיות לה ברור, כבר אז, שהוא לא כותב את מה שהיא אומרת. הכיצד, אפוא, לא אמרה דבר? הכיצד חתמה על ההודעה?

מנאל אישרה שהיא התקשרה לליויאן, אחותו של המתלון ואמרה לה שהוא נדקר ביד ושתסע איתו באמבולנס, אך הכחישה שאמרה לה את שמו של הנאשם, כמי שדקר את המתלון וטענה שהיא לא הזכירה את שמו של רביע בפני סאלם. עוד הכחישה שהיא אמרה לחוקר שהנאשם בכה.

אין לי ספק שהעדה שינתה טעמה בביהמ"ש, בניסיון לעזור לנאשם ואני מעדיפה את דבריה במשטרה על עדותה בביהמ"ש.

41. **סאלם סראחנה**, שהנאשם וכן המתלון הם בני דודתה, העידה שהיא חברה עם שניהם, ושהשניים

חברים טובים, יותר מאחים.

לדברי סלאם בביהמ"ש, כאשר היא ישנה, זיאת הגיע לביתם ואמר שדקרו את המתלון. היא הלכה למקום ופגשה שם את אמנה ומנאל.

בהודעתה במשטרה אמרה סלאם, שמנאל אמרה לה שהנאשם דקר את המתלון, אך בביהמ"ש הכחישה זאת וטענה שהיא לא הבינה מה שאלו אותה בחקירה. עם זאת, אישרה בעדותה בביהמ"ש, שאמנה אמרה שאחיה (הנאשם) הוא גבר ושהוא לא עושה דבר כזה. סאלם הוכרזה עדה עוינת והודעתה במשטרה הוגשה וסומנה **ת/55.**

החוקר לוטן העיד שהוא רשם את כל מה שסלאם סיפרה לו מרצונה הטוב והחופשי, כל מה שכתוב בהודעתה נאמר על ידה וכי אם משהו לא היה ברור הוא היה נעזר במתורגמן.

ניכר היה שסלאם איננה רוצה להעיד נגד הנאשם ואני מעדיפה את דבריה במשטרה על עדותה בפניי. יש עוד לציין, שהיא נמנעה מלהגיע לבית המשפט למתן עדותה. פעם המציאה אישור רפואי ולגבי פעמיים נוספות אמרה שהייתה בעבודה (על אף שאביה, שהגיע לדיון), אמר שהיא איננה חשה בטוב.

42. העדה טענה שהיא לא יודעת שהמתלון חזר בו בביהמ"ש מעדותו נגד הנאשם. אינני מאמינה להכחשה זו. סבורה אני שעדה זו, כמו גם שאר העדים, בני המשפחה, ידעו זאת היטב וכי כולם, ובראשם המתלון, בחרו שלא לומר אמת בביהמ"ש, בניסיון לעזור לנאשם.

עם זאת, אבהיר, כי עדותה של סלאם מהווה עדות שמיעה ואין לראות בדבריה במשטרה ראייה לכך שהנאשם הוא זה שדקר את המתלון. הקבילות היחידה של הודעתה במשטרה נוגעת לעצם העובדה שכה סמוך לאחר האירוע כבר נאמר שהנאשם הוא זה שדקר את המתלון. אציין, כי גם בעניין זה קיימות ראיות נוספות, קבילות.

43. לשאלת הסנגור אם ידוע לה אם המתלון מסוכסך עם אנשים אחרים השיבה: **"כן, בוודאי, אין מישהו שאין לו אויבים"**, אולם לא ציינה כל סכסוך ספציפי. גם כאן נראה, בבירור, ניסיון ליצור מניע לאדם אחר, כלשהו, לדקור את המתלון. דברים אלה מנוגדים לעדותו של המתלון עצמו אשר אמר שהוא חשד בנאשם, כי רק איתו הוא מסוכסך. אין לי ספק, שהעדה לא אמרה אמת בביהמ"ש, אלא חפצה לעזור לנאשם ולכן אמרה דברים שחשבה שיועילו לו.

44. **עאמר שיח חליל** (להלן: **"עאמר"**), בן דוד של המתלון ובן דודה של הנאשם ומתגורר בשכנות לנאשם, סיפר במשטרה שכאשר הוא ביקר את המתלון בבית החולים, אמר לו המתלון, שהנאשם הוא זה שדקר אותו.

בבית המשפט טען שהוא כלל לא היה במקום ושרק למחרת שמע על האירוע. עוד סיפר שהוא ביקר את המתלונן בבית החולים רק פעם אחת. הוא הכחיש שהמתלונן אמר לו בבית החולים שהנאשם דקר אותו וכן הכחיש שהוא אמר כך לחוקר.

העד אישר את חתימתו על הודעתו במשטרה (ת/56) והוכרז עד עוין.

גם לגבי עדותו זו נכונים הדברים שאמרתי לגבי עדותה של סלאם, בפסקה השניה של סעיף 42 דלעיל.

גרסת הנאשם

45. תשובת הנאשם לאישום הופרכה בראיות מוצקות והתבררה ככוזבת לחלוטין. וכך השיב:

בליל האירוע קרי 7.11.13, לפני השעה 01:00 בלילה, הוא היה במקום עבודתו. נטען שבאותו יום הוא עבד עד חצות - עד 12 בלילה ולאחר מכן נסע בהסעה ממקום עבודתו אל ביתו שבערערה וכי יש לכך עדים. נטען, כי **באותו יום הוא לא הגיע הביתה לפני השעה 01:10 בלילה.**

הנאשם כפר "מחוסר ידיעה", באמור בסעיף 2 לעובדות כתב האישום, היינו - בכך שהמתלונן שלח מסרון לאחותו מונה, בו כינה אותה "שרמוטה".

הנאשם כפר באמור בסעיף 3 לעובדות כתב האישום, היינו - בטענה לפיה ביום האירוע הוא התקשר לטלפון הנייד של המתלונן והחל לקלל אותו ואת אחיותיו, בכך שלאחר מכן הוא המשיך להתקשר אל המתלונן, שלא ענה לו. הנאשם הכחיש שהוא אמר למתלונן להגיע אל מאחורי ביתו כדי לדבר.

הנאשם כפר באמור בסעיף 9 לכתב האישום, היינו - שהוא הסתתר ליד ארון בגדים בבית קרובי משפחתו, שם נעצר על ידי המשטרה ובכך שבעת הכנסתו לניידת המשטרה לאחר מעצרו, הוא השליך את הטלפון הנייד שלו אל מתחת לניידת.

טענת האליבי

46. טענת האליבי של הנאשם הופרכה בראיות של ממש ולמעשה בדברי הנאשם עצמו ואף הסנגור הסכים, בסיכומיו, כי הנאשם הגיע לערערה בסביבות השעה 12:00 בלילה.

הנאשם עבד בסניף "מגה" בגבעתיים וחזר לביתו בהסעה מאורגנת מטעם המעביד.

בהודעתו הראשונה למשטרה, מיום 7.11.13 (ת/1), ניסה הנאשם להרחיק עצמו ממקום האירוע ומהמתלונן ומסר פרטים שהתבררו אחר כך - גם מפי עדים וגם מפי הוא - ככוזבים.

47. בנוגע לשעה בה חזר לכפר בליל האירוע, מסר הנאשם מספר גרסאות שונות. תחילה טען, כי ביום האירוע הוא **התעורר בשעה 13:30**, נסע לעבודה וחזר בשעה "**שתיים או שתיים ומשהו בלילה**" (ת/1 שו' 16-18). בהמשך הודעתו זו מסר, שההסעה נכנסה לערערה בשעה "**אחת ומשהו, שתיים ומשהו**" וכי לביתו הוא נכנס בשעה **שתיים וחצי בערך**. (ת/1 שו' 28-29). לאחר מכן אמר: "**שתיים או אחת וחצי אני לא כל הזמן מסתכל בשעון**" (ת/1 שו' 31). הנאשם אישר, שבת דודתו מנאל חזרה בהסעה ביחד איתו (שו' 40-41).

כאשר הוטח בפניו, שהוא הגיע לכפר **בשעה 24:00** לערך, הכחיש זאת בכל תוקף ואמר שההסעה יוצאת מתל-אביב בשעה 23:00 (ת/1 שו' 48) ושלא ייתכן שהיא מגיעה לערערה בשעה 24:00.

בהודעתו השנייה, מיום 21.11.13 (ת/2), אמר שהוא לא יודע מתי הגיע הביתה באותו לילה, יכול להיות שבשעה **24:30** (ת/2 עמ' 2 שו' 16-21). בהמשך ההודעה אמר שלא יכול להיות שהגיע בשתיים עשרה בלילה וחזר לגרסתו האחרונה שבהודעה הראשונה באמרו, שהיה זה **בין אחת לשתיים** ולאחר מכן, כשנאמר לו שמנאל, שחזרה ביחד איתו בהסעה, אומרת שהם הגיעו לכפר בשעה שתיים עשרה, הוא אמר שיכול להיות שזה היה בשעה שתיים עשרה וחצי.

יש לחזור ולציין, כי בהודעתו **ת/2** (עמ' 3 שו' 16-17), טען הנאשם שהוא לא יודע באיזו שעה הגיע בלילה לכפר, כי לא הייתה לו סוללה בטלפון. דברים אלה נסתרים בראיה שאין עליה עוררין - הם מחקרי התקשורת, לפיהם הנאשם התקשר למתלונן פעמים רבות, ביום 17.11.13, החל מהשעה 00:25:27 ואילך (ת/37), כך שברי שהייתה לו סוללה בטלפון.

48. טענתו של הנאשם במשטרה וכן טענת האליבי שמסר בביהמ"ש (לפיה הוא הגיע לכפר לא לפני השעה 01:10) נסתרו, חזיתית, גם בראיות כדלקמן:

עדוּתה של מנאל, אשר מסרה בהודעתה למשטרה (ת/59) מיום 7.11.13 שהיא והנאשם חזרו בהסעה, שהגיעה לכפר בשעה **שתיים עשרה בלילה**.

מפי הנאשם עצמו - בעימות שנערך בין הנאשם לבין מנאל ביום 14.11.13 (ת/22ב'), אמרה מנאל לנאשם שהם הגיעו לכפר בשעה שתיים עשרה וחצי בלילה ושכל אחד הלך לביתו **והנאשם אישר זאת**.

במפגש בין מנאל לבין הנאשם, שנערך ביום 19.11.13 (ת/22א'), הם דיברו על השעה בה הגיעו לערערה. מנאל אמרה לנאשם, שהם הגיעו לכפר בשתיים עשרה וחצי ושהנאשם נכנס לבית שלה (עמ' 2 שו' 25-30), זאת - על אף שהנאשם טען בהודעתו במשטרה שמנאל ירדה בכפר ושהוא ישר הלך לביתו הוא. מנאל שידעה מה היא אמרה למשטרה בנוגע לשעת החזרה לכפר, חזרה ואמרה לנאשם, שהם רגילים להגיע לכפר בשעה שתיים עשרה-שתיים עשרה וחצי (עמ' 5 שו' 12), אולם הנאשם התעקש על השעה אחת וחצי (עמ' 5 שו' 2 + 20), ככל הנראה מאחר שהוא זכר מה הוא אמר למשטרה.

49. טענת האליבי של הנאשם הופרכה גם בעדויות הנהגים שנוהגים ברכב ההסעות בו נסעו מנאל והנאשם, לעבודה בתל-אביב ובחזרה. אמנם, הנהגים לא יכלו לומר אם הנאשם נסע בהסעה באותו יום, אך על כך אין חולק, שהרי מנאל והנאשם עצמו אישרו זאת.

על פי עדויות שני הנהגים, הם מגיעים לערערה בשעה שתיים עשרה - שתיים עשרה וחצי בלילה. הוגש סידור עבודה של יום האירוע (ת/36). הנהג מוחמד אבו מון (להלן: "מוחמד"), שכתב את סידור העבודה, העיד, על פי הרישום, כי בשעה 01:00 הוא כבר היה בחזרה בביתו. לדבריו, לערערה הוא הגיע באותו לילה בערך בשעה 24.30, פלוס מינוס 10 דקות, שם הוא פיזר את הנוסעים וזמן הנסיעה מערערה לביתו, שבכפר ג'ת, הוא כ- 10 דקות.

נהג נוסף מחברת ההסעות, דיאב וואתד (להלן: "דיאב"), העיד שבלייל 6.1.13 הוא הגיע לכפר קרע "כמעט בשעה שתיים עשרה בלילה". לדבריו, יש מספר נהגים שמפזרים את הפועלים והוא עצמו לקח באותו לילה פועלים רק לכפר קרע. הוא לא מנהל יומן, אך כשחקרו אותו זה היה רק כמה ימים לאחר מכן והוא עוד זכר. הודעתו למשטרה הוגשה לבקשת הסנגור וסומנה נ/9.

הודעה של נהג נוסף - אכרם רשאידיה (ת/53), הוגשה, תוך שהסנגור ויתר על חקירתו. גם הוא מסר בהודעתו, כי הם בדרך כלל מסיימים את ההסעות לערערה בשעה שתיים עשרה בלילה.

50. בסופו של דבר, לאחר שנשמעו כל העדויות הנ"ל, לא נותרה לנאשם ברירה והוא אישר בעדותו בבית המשפט, שבלייל האירוע הוא חזר עם מנאל בהסעה, שהגיעה לכפר בסביבות שתיים עשרה, שתיים עשרה וחצי בלילה ושכל אחד מהם הלך לביתו הוא.

51. הנה כי כן, לא רק שהנאשם ניסה, בחקירתו הראשונה במשטרה, להרחיק עצמו מערערה, נכון לשעת האירוע, אלא שהאליבי שמסר בתשובתו לאישום הופרך לחלוטין, בראיות ברורות שלא נסתרו וניתן לקבוע בוודאות, שלפחות חצי שעה לפני שעת האירוע, הנאשם כבר היה בכפר.

להבדיל מדחיית טענת אליבי בשל חוסר אמון (היינו - טענת אליבי שלא הוכחה), משמעות הפרכת האליבי, בראיות ברורות וחד משמעיות היא, כי הנאשם שיקר בעניין מהותי. "שקר כזה מהווה סימן מפליל המצביע על

קשר של הנאשם לאירוע הפלילי ועל אשמתו. חזקת אשמה זו ניתנת לסתירה במתן הסבר אחר לאליבי הכוזב. משלא ניתן הסבר כאמור, הרי הפרכת אליבי והעמדתו כאליבי כוזב איננה רק מחזקת את 'היש' הראייתי אלא גם מצטברת ונוספת כראייה עצמאית לראיות הקיימות האחרות, ויש בה כדי להכריע בדבר אשמת הנאשם אפילו לא היה בראיות האחרות די לביסוסה של הרשעה" - השופטת א' פרוקצ'יה בבש"פ 2649/02 בקייב נ' מדינת ישראל (15.5.2002). ראו ע"פ 3947/12 שאדי סאלח נגד מדינת ישראל (21.1.2013).

כן ראו: קדמי, **על הראיות**, עמ' 859-861, חלק שני, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע - 2009), שם הובהר, כי:

"חזקה זו - המעניקה משקל ראייתי להתנהגות מפלילה של נאשם - ניתנת לסתירה ודי לו לנאשם בהקשר זה, בהצגת הסבר אחר לטענת האליבי הכוזב, כדי ליטול מן החזקה את כוחה המרשיע. הספק פועל כאן לזכותו של הנאשם. בעקבות הענקת כוח ראייתי עצמאי ל"הפרכת האליבי" לענין דרישת הסיוע, אך טבעי היה שכוח ראייתי עצמאי זה יישמר להפרכת האליבי גם במקום שבו לא נדרש סיוע. במקרה כזה, יהיה בכוחה של הפרכת האליבי לא רק לחזק את ה'יש', אלא גם להצטבר ולהתווסף אל הראיות האחרות, ואף להכריע את הכף לחובת הנאשם, במקום שבלעדיה - אין בראיות האחרות די לביסוסה של הרשעה. יחד עם זאת, יש להזכיר כי מן הראוי שהשימוש בכוחה הראייתי של 'הפרכת אליבי' יעשה בזירות מרובה - ראה למשל: ע"פ 476/79 (לה (1) 759 (בולוס), בשל כך שהמדובר בהסקת מסקנה מרשיעה מאמירת 'שקר', אשר לפי טיבו יכול שנעשה בלחץ הנסיבות; וללא הפעלת שיקול דעת של ממש אלא מתוך חיפוש נואש אחר מפלט".

52. בענייננו - הנאשם לא נתן כל הסבר לשקריו בעניין האליבי ואין מדובר רק באמירות שנאמרו על ידו בלחץ הנסיבות, אלא באמירות שקריות מכוונות. בנוסף, נחקרו על ידו הנהגים של ההסעה, בניסיון, שלא צלח, לקעקע את דבריהם לפיהם ההסעה הגיעה לכפר באותו לילה, לכל המאוחר בשעה 24:30.

מדובר בשקר ברור, אשר מצא ביטוי כבר בהודעתו הראשונה של הנאשם למשטרה, בה, כפי שהראיתי לעיל, בולט ניסיונו של הנאשם להרחיק עצמו מהאירוע, ככל האפשר, בין היתר באמצעות שקריו באשר למועד הגעתו לכפר. לפיכך יש בהפרכת האליבי משום ראיה עצמאית לחובתו של הנאשם, התומכת בראיות התביעה ומתווספת אליהן. עם זאת, לא למותר לציין, כי גם ללא זאת, יש בראיות האחרות די לביסוסה של הרשעה.

שקרים מהותיים, נוספים, שהוכחו בראיות

53. לבושו של הדוקר - על פי דברי המתלונן, הדוקר לבש מכנסי ג'ינס וחולצה לבנה. דברים אלה תואמים את דברי מנאל, שאמרה בהודעתה למשטרה (ת/59), שבאותו לילה הנאשם היה לבוש באותם בגדים

איתם הלך לעבודה - חולצה לבנה וג'ינס כחולים.

הנאשם טען בהודעתו למשטרה, שהוא לבש **חולצה שחורה**. משנשאל בביהמ"ש מדוע שיקר השיב תשובה מתחמקת באמרו: "**לא זוכר מה לבשתי. אמרתי אולי חולצה שחורה. אולי החלפתי חולצה. אני מחליף חולצות כמה פעמים ביום**".

מעבר לכך שלבושו של הדוקר, כפי שתואר על ידי המתלונן, כ**חולצה לבנה ומכנסי ג'ינס (ת/50 שו' 51)**, תואם את לבושו של הנאשם באותו לילה, דבר התומך בזיהויו של הנאשם כדוקר, שקריו של הנאשם בעניין לבושו תומכים בכך, תמיכה נוספת.

54. מתי "נודע" לנאשם על האירוע ואיך - מנאל מסרה בהודעתה למשטרה מיום 7.11.13 (ת/59) שהיא ראתה את המתלונן בשעה אחת בלילה, "שוכב עם דם" בביתו של מלחם. כשנשאלה מדוע המתלונן היה עם דם השיבה: "אולי רביע הרביץ לו. אני לא ראיתי בעיניים שלי" ובהמשך: "אני שמעתי שרביע הרביץ לו...". עוד סיפרה, שאחרי המקרה הנאשם היה אצלם בבית ושהוא בכה ואמר שאנשים אומרים הוא דקר את המתלונן.

לעומת זאת, לגרסת הנאשם, נודע לו, לראשונה, על דקירתו של המתלונן רק מאוחר בלילה, בסביבות השעה שלוש בלילה, ומי שסיפר לו היה חבר שלו בשם רמי מסעוד, המתגורר בערערה בשכונת אל בטאן (ת/2 עמ' 6 שו' 5-22).

בעדותו הראשית בביהמ"ש סיפר הנאשם שהוא הגיע לביתו בשעה שתיים עשרה-שתיים עשרה וחצי, הלך לישון בערך באחת וחצי ו: "... **אחרי שעתיים שלוש, בבוקר, משהו כזה, התקשר אליי משהו ואמר לי שיש אמבולנס ליד הבית שלכם ויש משטרה. קמתי ויצאתי לשכונה, ראיתי את דוד שלי שם, שאלתי אותו מה קרה והוא ספר לי שעומר נדקר ולקחו אותו באמבולנס. נכנסתי לבית של דוד שלי, ישבתי איתו, היו הבנים שלו, הבת שלו, וזהו.**"

כשנשאל בחקירתו הנגדית מיהו אותו "מישהו" שהתקשר אליו בלילה אמר שזה היה רמי מסעוד. להלן קטע מהחקירה בעניין זה:

ש. אם רמי התקשר אלייך אז אני מניחה שיש ביניכם קשר טלפוני, מדוע לא מסרת את מספר הטלפון שלו?

ת. לא זכרתי את המספר שלו. אין בינינו קשר, היה לו את הטלפון שלי וזהו, הוא שמר אותו אצלו והוא נשאר אצלו.

ש. אם אין ביניכם קשר למה בשלוש בלילה הוא מתקשר אלייך?

ת. כי האירוע היה סמוך לבית שלי.

- ש. מה הסיבה שלא הסכמת להוביל את המשטרה לבית של אותו רמי מסעוד?
 ת. אני לא יודע איפה הוא גר בדיוק.
 ש. אתה שרטטת שירטוט של המקום מגורים שלו.
 ת. לא שרטטתי כלום, אני לא זוכר ששרטטתי את הבית שלו.
 ש. אני מציגה בפנייך את העמוד האחרון ב-2/ת, מוכר לך?
 ת. מה זה?
 ש. זה השרטוט ששרטטת.
 ת. יכול להיות שעשיתי קשקוש אבל אני לא יודע מה זה.
 ש. למה עשית קשקוש שנמסר לחוקר?
 ת. אני לא יודע, לא זוכר אם עשיתי את זה בכלל."

חשוב לציין, כי בפלט השיחות מהטלפון של הנאשם (ת/31א'), אין כל שיחה ממספר לא מזוהה, היכולה להיות שיחה מרמי מסעוד, הנטען. משהדבר הוצב בפני הנאשם השיב: "אני כל יום מוחק את השיחות הנכנסות". כמובן שאין בתשובה זו כדי להניח את הדעת, מאחר שבפלט מופיעות גם שיחות שנמחקו.

זאת ועוד - כאשר התבקש הנאשם להוביל את השוטרים ולהצביע על ביתו של רמי מסעוד, השיב שהוא איננו יכול לעשות זאת (ת/2 עמ' 7 שו' 4-6). לבקשת לוטן, הנאשם אמנם שרטט, לכאורה, היכן נמצא ביתו של רמי (שרטוט לו התכחש הנאשם בעדותו), אך כל ניסיונות המשטרה לאתר אותו עלו בתוהו ואילו הנאשם סירב להוביל את השוטרים לביתו, דבר המצביע על מופרכות הגרסה. ראו מזכר שערך החוקר לוטן - ת/34.

לוטן הבהיר, שהוא לא מצא אדם בשם רמי מסעוד ושהוא עצמו, על שאף שהיה שוטר קהילתי במקום, במשך מספר שנים, לא מכיר אדם כזה. לא למותר לציין שהנאשם לא הביא את רמי, הנטען, כעד הגנה.

כזכור, מנאל מסרה בהודעתה למשטרה (ת/59) מיום 7.11.13 שבילילה, לאחר האירוע, הנאשם היה אצלם בבית ושהוא בכה ואמר שאנשים אומרים הוא דקר את המתלונן, דבר המצביע, גם הוא, על כך, שהנאשם ידע זאת הרבה קודם לשעה בה הוא טוען שנאמר לו שהמתלונן נדקר.

מכאן עולה, שמדובר בגרסת כזב ושמדובר בעוד המצאה ושקר של הנאשם, בניסיון להרחיק עצמו מהמעשה. שקר זה יורד לשורש מהימנותו של הנאשם ומפריך, גם הוא, את גרסתו.

55. קשר בין הנאשם למתלונן ביום האירוע וסמוך לפני האירוע - ממחקרי התקשורת עולה, כפי שפורט לעיל, כי הנאשם התקשר לטלפון הנייד של המתלונן, ביום האירוע 17 (!) פעמים, כאשר השיחה האחרונה נעשתה סמוך מאד לפני האירוע. בחקירתו הראשונה במשטרה ניסה הנאשם להרחיק עצמו מהמתלונן גם באמצעות הכחשת כל קשר איתו במהלך השבועיים שלפני האירוע.

הנאשם מסר, גם בעניין זה, גרסאות סותרות ובלתי עקביות. בהודעתו הראשונה (ת/1 שו' 33), טען כי ביום האירוע הוא לא דיבר עם המתלונן וכי שיחתו האחרונה איתו הייתה שבועיים לפני האירוע. לאחר מכן טען שהיה זה יומיים לפני האירוע, אך המשיך להכחיש בתוקף שהוא שוחח איתו ביום האירוע. כאשר הוצג בפני פלט שיחות יוצאות מהטלפון הנייד שלו (ת/31א'), לפיו, ביום 6.11.13 הוא התקשר למתלונן 17 פעמים, **ללא שהיה לו לכך כל הסבר (ת/3 עמ' 2 שו' 22-25).**

בביהמ"ש הסביר הנאשם שהוא הכחיש את השיחות בינו לבין המתלונן, מאחר שכמה מאחיותיו התקשרו אליו ואמרו לו שהן אמרו למשטרה שהוא דקר את עומר והתחילו לאיים עליו שהמשטרה מחפשת אותו והוא פחד. הסבר זה יכול היה הנאשם למסור למשטרה בהודעה השלישית שנגבתה ממנו, אך כאמור - אז לא היה לו כל הסבר לשקריו ואינני מאמינה להסבר שמסר בביהמ"ש, אשר אף לא הוכח. לא למותר לציין שגם בביהמ"ש הוא לא יכול היה למסור הסבר לשיחות כה רבות בינו לבין המתלונן ביום האירוע וכל שאמר היה, שהם מתקשרים זה אל זה, מדברים ושוב מתקשרים...

56. קיום סכסוך בינו לבין המתלונן - כחלק מניסיונו להרחיק עצמו מדקירת המתלונן הכחיש הנאשם, בהודעותיו הראשונות במשטרה (ת/1 ו-ת/2) קיומו של סכסוך או ריב כלשהו בינו לבין המתלונן, בעוד שכיום אין עוד חולק שהיה לו סכסוך עם המתלונן על רקע יחסו של המתלונן לאחותו ואין חולק על כך שהמתלונן שלח לאחותו של הנאשם מסרון משפיל ביום האירוע, לפני האירוע.

למעשה, כבר בהודעתו השלישית במשטרה (ת/3 עמ' 1 שו' 21-24), לאחר שלא נותרה לו ברירה, לאור הראיות שנאספו, אישר הנאשם שהמתלונן קילל את אחותו אך טען שזה "לא מוביל אותו לדקור אותו".

למרות זאת, בביהמ"ש שוב הכחיש הנאשם קיומו של סכסוך עם המתלונן ואמר בחקירתו הנגדית:

"ש. תאשר לי שבינך לבין עומר היה סכסוך בנוגע לאחיות שלכם?

ת. עם עומר עצמו לא היה לי סכסוך, עם האחיות שלו כן.

ש. אם לא היה לך איתו סכסוך אז מה הסיבה שב-ת/26א, עמוד 5, שורות

8-9, אתה טוען שהיה לך איתו סכסוך כי אתה לא רוצה שהוא יתחתן עם

אחותך.

ת. מי אמר את זה? אני אמרתי את זה?"

גם כאשר נאמר לו שאמו ועדים נוספים כמו עמאל סראחנה וסלאם, אמרו שיש סכסוך בינו לבין המתלונן, הוא עמד על הכחשתו ואמר: "ביני לבין עומר אין סכסוך".

57. טוען הסגור המלומד, כי שקרים אינם ראייה בפני עצמה ואין הם יכולים אלא לחזק את "היש". טענה

זו נכונה היא, אלא שבענייננו קיימות ראיות פוזיטיביות לכך שהנאשם הוא הדוקר, כפי שפורט לעיל ואין צורך לחזור על כך. בעובדה שרבים מעדי התביעה, לרבות המתלונן, חזרו בהם מאשר אמרו במשטרה, אין כדי לאיין את הודעותיהם במשטרה.

שקרים מהותיים של נאשם יכולים לחזק את ראיות התביעה ואף להוות סיוע, מקום בו הוא נדרש. ראו, בעניין זה: ע"פ 38/49 מחמד קנדיל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד (1), 813; ע"פ 125/50 - דוד יעקובוביץ נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל. פ"ד ו(1), 514, בעמ' 565-566. כן ראו דברים שנאמרו ע"י כבוד השופט ארבל בע"פ 1645/08 - פלוני נ' מדינת ישראל. (3.9.2009).

"כאשר שקריו של נאשם מהותיים ויורדים לשורש העניין, ומשלא ניתן להם הסבר מספק, ניתן לראות בהם ראיה עצמאית המהווה חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה (ע"פ 2014/94 סאלח נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 624 (1996)). כל זאת בהנחה שניתנה הוכחה פוזיטיבית ועצמאית לדבר השקר (ע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 832, 826 (1982)). ההנחה היא כי שקרי נאשם נובעים מתחושת אשם וניסיון להתנתק ממעשה העבירה (ע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 832, 826 (1982)). יחד עם זאת, טעם נוסף לשקרי נאשם עלול להיות תחושות של מצוקה ובלבול (ע"פ 8002/99 בכר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 142, 135 (2001)). מכאן הזהירות שיש לנקוט במתן המשקל הראייתי המתאים לשקרי נאשם."

בענייננו, מדובר בשקרים מהותיים ביותר, בעניינים מרכזיים המצויים בלב ליבו של האירוע. כן ברור מהראיות, שאין מדובר בשקרים שנעשו מתוך בלבול, או לחץ, אלא מדובר בשקרים מכוונים ומתוכננים, שמטרתם להרחיק את הנאשם, בכל פרמטר אפשרי, הן מהמעשה והן מהמתלונן.

השקרים הוכחו בראיות חיצוניות, אובייקטיביות וברורות וחלקם אף הוכח מפי הנאשם עצמו. באשר לעדים העוינים - משקבעתי, כפי שפורט והוסבר לעיל, כי האמת מצויה באשר מסרו עדים אלה למשטרה וכי בביהמ"ש הם חזרו בהם מאשר אמרו במשטרה, במטרה לעזור לנאשם, קרוב משפחתם וכי סבורה אני שדווקא דבריהם למשטרה היו דברי אמת, גם אלה ראיות פוזיטיביות הן, עליהן ניתן להשתית הרשעה. ראיות אלה מקבלות חיזוק בשקרי המהותיים של הנאשם ובהפרכת טענת האליבי, אשר מחזקים את "היש" ולמעשה - מהווים ראיה עצמאית שיש בה גם כדי להוות סיוע.

התנהגות מפלילה של הנאשם

58. התנהגותו של הנאשם לאחר האירוע, הן לפני שנעצר והן לאחר שנעצר, מעידה, אף היא, על אשמתו ומחזקת את הראיות נגדו.

ניסיונו של הנאשם להימלט מהמשטרה - לאחר האירוע "נעלם" הנאשם והמשטרה לא הצליחה למצוא אותו.

בניגוד לטענתו, הוא גם לא היה בביתו, כפי שהעידו אחיותיו, שחיפשו אותו בביתו, כמפורט בסעיפים 30 ו- 31 לעיל. רק לאחר שאמנה התקשרה אל החוקר לוטן, ביום 7.11.13 (ת/7), נמצא הנאשם בביתו של חברו, **עאדל חליל** (להלן: "**עאדל**"), כשהוא מסתתר ליד ארון בגדים.

פקד גל סבג הגיע ביום 7.11.13 (עקב מידע שקיבל סמוך לשעה 10:00 מאמנה שומלי (מזכר ת/7), לביתו של עאדל ומצא את הנאשם מסתתר ברווח של 40 ס"מ, בין ארון בגדים לקיר, מאחורי שני שטיחים שעמדו בין הארון לקיר - מזכר (ת/8).

הודעתו של עאדל במשטרה (ת/57) הוגשה, בהסכמה, ללא חקירות ובה סיפר עאדל למשטרה, כי הנאשם הקיש על דלת ביתו בסביבות השעה 09:00 ואמר לו שהמשטרה מחפשת אותו, כי חושבים שהוא דקר את המתלונן והתחבא בביתו, שם נעצר על ידי המשטרה. לדבריו, הנאשם הכחיש בפניו שהוא היה זה שדקר את המתלונן.

גם בעניין זה מסר הנאשם גרסאות סותרות. בהודעתו (ת/1 ש' 84-85) אמר שהוא הסתתר כי פחד מהמשטרה, למרות שלא עשה דבר. בהודעה מאוחרת יותר טען, שהוא לא ניסה להסתתר מהשוטרים (ת/3 עמ' 4 ש' 12-15).

59. ניסיונו של הנאשם להיפטר מהטלפון שלו - כשהנאשם נעצר, הוא ניסה לזרוק את הטלפון הנייד שלו מתחת לניידת, תוך שהוא קורא קריאה בערבית לבן משפחתו שהיה במקום (מזכר ת/9) של השוטר בוריס שלימק. כשנשאל על כך בחקירתו, באותו יום הסביר זאת הנאשם בכך שלא רצה שהשוטרים ייקחו לו את הטלפון, מאחר שלא רצה שהם יענו לשיחה כאשר חברה שלו תתקשר (ת/1 ש' 111). בהודעה שמסר לאחר מספר ימים הכחיש שהוא זרק את הטלפון ואמר שהטלפון נפל לו (ת/2 עמ' 4 ש' 7-8).

בבית המשפט נשאל אם הטלפון נפל לו או הוא זרק אותו והשיב: "**נפל לי. פחדתי למסור אותו למשטרה, חברה שלי מתקשרת לטלפון הזה ולא רציתי שזה יהיה במשטרה**". מתשובה זו עצמה עולה, שהנאשם עצמו לא ידע מה להשיב לשאלה ולכן אמר שהטלפון נפל לו **וגם** שהוא פחד למסור אותו למשטרה, כאשר ההסבר שנתן לפחד זה, לאו הסבר הוא.

אין לי ספק, שהנאשם ניסה להיפטר מהטלפון שלו, ממנו התקשר, באובססיות, לפני האירוע, לטלפון של הנאשם ושל אחותו וממנו שלח להם מיסרונים.

בהקשר לכך יש לציין, כי פריקת הטלפון של הנאשם העלתה, כי הוא מחק את כל השיחות שהיו בינו לבין המתלונן ביום האירוע וגם את המיסרונים. שיחות ומיסרונים אלה התגלו רק בפלטי מחקרי התקשורת. כשנתונים אלה הוצבו בפני הנאשם מסר הסבר מגוחך: "**אם הטלפון שלי נופל על הרצפה**

ואני מדליק אותו שוב אני לא רואה הודעות ושיחות. זה נמחק כי הטלפון נפל לי כמה פעמים בעבודה, גם כשבאה המשטרה" וגם לגבי ההודעות לא היה לו, למעשה, כל הסבר.

כאשר התבקש להסביר מדוע חיפש את אחותו מונה באותו ערב כל כך הרבה פעמים ומדוע שלח לה מסרון בו ביקש שהיא תענה לו דחוף, לטלפון, השיב: **"אני לא זוכר ששלחתי לה סמס כזה"**.

60. ניסיונותיו של הנאשם לתאם עדויות - בשיחה שהוקלטה בין מונה לבין הנאשם, ביום 19.11.13 **(ת19א')**, נשמע הנאשם כשהוא אומר למונה שלא תגיד אף מילה, שהמתלון היה חבר שלהם ושהם לא יודעים שום דבר. ממזכר שערך החוקר לוטן **(ת19ב')**, עולה שהוא ראה את הנאשם מסמן למונה, מספר פעמים, שתשתוק. הנאשם טען בחקירתו, שהוא לא סימן לה לשתוק אלא אמר לה "תרגיעי"... **(ת3 עמ' 4 שו' 19-26)**.

במפגש בין הנאשם לבין אמו **(ת20א')**, הם ניסו לתאם גרסאות. היא שאלה אותו מה הוא אומר כששאלו אותו איפה היה, הוא אמר לה שהוא ישן למעלה והיא אמרה: **"אנחנו ראינו אותך יום למחרת"** (עמ' 3). היא שאלה למה הוא ברח מהמשטרה והוא אמר שהוא פחד מהמשטרה. כמו כן היא אמרה לנאשם, שהמתלון אמר לה שמי שדקר אותו גבוה מאד ושחום (עמ' 5).

כשנשאל הנאשם, בחקירתו הנגדית בבית המשפט לגבי תיאום הגרסאות עם אמו, הכחיש זאת וטען שהוא כלל לא ראה את אמו בתחנת המשטרה. כשנשאל אם הוא רוצה לצפות בדיסק שצולם השיב:

"ת. יכול להיות שנפגשתי איתה אני לא זוכר (פונה לאמו היושבת באולם ושואל אותה אם היא פגשה אותו במשטרה).
ש. אתה ואמא שלך מאוד נזהרתם בדברים שלכם כיוון שהיה לכם ברור שאתם מוקלטים, ת/20א, עמוד 3, שורה 24-26, ולעמוד 4 שורה 9.
ת. אני לא זוכר על מה דברתי איתה ולא זוכר אם ראיתי אותה".

61. התנהגות מפלילה יכולה, גם היא, לחזק את ראיות התביעה [ע"פ 1645/08 - פלוני נ'מדינת ישראל . (3.9.2009) הנזכר לעיל]. על רקע מכלול נסיבות העניין, כפי שפורטו לעיל, אין מנוס מהמסקנה, כי התנהגויותיו המפלילות הנ"ל של הנאשם פוגמות קשות במהימנותו ומחזקות, גם הן, את ראיות התביעה.

ראיות נוספות

62. כאשר נעצר הנאשם נמצא חתך על גופו, מתחת לפטמתו הימנית (מזכר **ת13** ותמונות **ת12**), משנשאל על כך בחקירתו אמר שהוא רואה זאת רק עכשיו ושהוא אינו יודע כיצד אירע החתך **(ת1 שו' 123-124)**. בתמונות הנ"ל נראים גם סימני חבלה קלים נוספים על גופו של הנאשם.

עם זאת אינני מוצאת שיש ליתן משמעות לחתך ולסימנים, שכן לא הוכח אם מדובר בחתך טרי או בסימנים טריים ולא ניתן לשלול אפשרות שהם נגרמו בנסיבות אחרות, שלא נחרתו בזיכרוננו של הנאשם.

63. אבהיר, למען הסר ספק, כי חלק מהעדויות שהובאו הן עדויות שמיעה שאינן קבילות, להוכחת אמיתות הדברים, אלא רק להוכחת עצם העובדה שהדברים נאמרו, בזמן בו נאמרו. לגבי חלקן כבר הצבעתי על כך.

מדובר בראיות כגון עדויות של אנשים ששמעו מאנשים אחרים, כבר באותו לילה, סמוך לאחר הדקירה, שהנאשם דקר את המתלונן ושיודעים על הסכסוך ביניהם, הקשור לאחותו של הנאשם: **אמאל סרחאנה (ת/54); סלאם סרחאנה (ת/55); עדויות של אנשים ששמעו מהמתלונן**, עוד בביה"ח שהנאשם הוא זה שדקר אותו, כגון עאמר שיח חליל **(ת/56)** ואברהים שומלי, אשר אמר במשטרה **(נ/11)**, כי הוא שמע על כך שהמתלונן כתב את שמו של הנאשם בטלפון הנייד. בבית המשפט אמר עד זה, שהוא היה ליד אמנה, כאשר היא אמרה לדוד שלה שהמתלונן כתב את שמו של הנאשם בטלפון, אך הכחיש את דברי אמנה לפיהם היא הראתה לו זאת בטלפון.

כאמור - כל אלה הן עדויות שמיעה, אשר אין בהן כדי להוכיח את אמיתות תוכן הדברים, אולם יש בהן הוא הוכחה, כי הדברים שנאמרו או נעשו בנוכחות העדים, אכן נאמרו או נעשו במועדים הרלבנטיים ולענין זה, וזה בלבד, אין הן מהוות עדויות שמיעה.

טענות הגנה נוספות

64. הסנגור טוען, שהמרחק בין ביתו של המתלונן לבין מקום האירוע וזמני השיחות, כפי שהם עולים ממחקרי התקשורת, מצביעים על כך שלא הנאשם הוא זה שביצע את המעשה. זאת - מאחר שהמרחק בין ביתו של המתלונן ובין מקום האירוע הוא 700 מטרים ובדיקת השיחות בפלט **ת/37**, מעלה, כי השיחה האחרונה בין הנאשם למתלונן, בה יכול שנקבע המפגש, הייתה בשעה **00:56:19** ואילו השיחה עם הישאם, התקיימה (על פי אותו פלט), בשעה **01:00:25**. נטען, שלא ייתכן שהמתלונן עבר את המרחק הזה בפרק הזמן שבין השיחה עם הנאשם לבין השיחה עם הישאם (כלומר - הדקירות).

אינני מקבלת טענה זו. מדובר בהפרש זמנים של **4 דקות ו- 6 שניות**, אשר די בו כדי לעבור את המרחק בין ביתו של המתלונן למקום האירוע.

65. בהקשר לכך אמר המתלונן, בחקירתו הנגדית, כי המרחק בין ביתו לבין מקום האירוע הוא כ- 700 מטרים ובתשובה לשאלות הסנגור אמר, כי מהבית ועד למקום האירוע הוא הלך 10-15 דקות. לאחר מכן הוא נשאל: **"ז"א, שגם יצאת בחשיכה, כי אם באחת וחצי הגעת לשם ו- 10 דקות הליכה, אז גם יצאת בחושך ולא היה אור"** השיב: **"לא יודע להסביר את זה, אבל יצאתי באור ואיך שהגעתי לשם נהייה חשוך..."**

לא למותר לציין, כאן, **שהנאשם** אמר בעדותו בביהמ"ש, כי מכבים את האור בשעה **23:30-24:00**, עדות הסותרת את דבריו הנ"ל של המתלונן, שגם הם אינם אמת, כפי שעולה מעדותו של לוטן ומהמזכרים שערך בעקבות השחזור.

מכל מקום - אינני מאמינה לזמנים ולמרחק שציין המתלונן וסבורה אני שגם דברים אלה נאמרו בניסיון לעזור לנאשם.

למעשה - דבריו בנוגע למרחק בין ביתו לבין מקום האירוע, נסתרים במוצג **ת/27**, שהוא תצלום אוויר של ערערה ובמוצג **ת/27א'**, שהוא אותו תצלום, עליו סימן לוטן את ביתו של הנאשם ואת מקום האירוע וניתן לראות, כי המרחק הוא כ- 500 מטרים בלבד.

אין לי ספק שלא לקח למתלונן רבע שעה לעבור מרחק של 500 מטרים. מרחק כזה ניתן, בקלות, לעבור בארבע דקות (ואף בפחות מכך). על פי תיאור כל אשר התרחש בטרם יצא המתלונן למקום, אין לי ספק שהוא לא הלך בהליכה כה איטית, אלא בהליכה שהביאה אותו למקום בפרק זמן של קרוב לארבע דקות.

66. טוען הסנגור, כי יש ליתן משמעות, לטובת הנאשם, לכך שעדים כה רבים הוכרזו עדים עוינים. אינני סבורה כך. אכן, במצב דברים רגיל, ניתן היה לחשוב שאם אמנם קרובי משפחתו של המתלונן אמרו במשטרה את הדברים הכתובים בהודעותיהם (המסבכים את הנאשם במיוחס לו), הם יחזרו על דברים אלה בבית המשפט, ברצונם שהאחראי לדקירת קרוב משפחתם ייתן על כך את הדין.

אלא, שכפי שכבר ציינתי לעיל, במקרה דנן קיים מצב מיוחד; הנאשם והמתלונן הם קרובי משפחה - בני דודים והעדים הם קרובי משפחה, מקרבה ראשונה ושנייה, **של שניהם**. בנסיבות אלה ולאור כך שהמתלונן עצמו חזר בו מהודעותיו נגד הנאשם, אין להתפלא על כך שגם חלק מהעדים עשו כך. בכך למעשה, הם תומכים, כיום, הן ברצונו של הנאשם והן ברצונו של המתלונן.

טענות בדבר סכסוכים של המתלונן עם אחרים

67. בניסיון ליצור למתלונן אויבים, שאולי ביצעו את המעשה, נטען, כי קיים סכסוך בין הצדדים בנוגע לקרקעות שהוריש סבו של המתלונן. טענה זו לא הוכחה כלל ועיקר, אף לא ברמה של ספק כלשהו.

לא הובא כל עד בעניין זה ולא הוגשו מסמכים כלשהם. כל שנעשה הוא הצגת תיאוריה בלתי מבוססת בפני חלק מהעדים, אשר הכחישו את הנטען.

הסנגור טען בפני ליוויאן, כי קיים במשפחה סכסוך קרקעות בחדרה, בנוגע לירושה והיא הכחישה זאת, באמרה: **"אין לנו שום קרקעות ואני לא מבינה איך זה קשור בכלל"**. לדבריה סבה נפטר לא מזמן, אך לא ידוע מה

השאיר ואין שום סכסוך. למעט דברי הנאשם ואמו לא הובאה כל ראייה בעניין זה ואין בכך יותר מאשר ניסיון כושל להצביע על אנשים עלומים, כמי שיכול שדקרו את המתלון.

גם אעישה נחקרה על ידי הסנגור באשר לנכסים בחדרה. אעישה סיפרה שהסב נפטר כחודשיים לפני שהמתלון נדקר וכי הם מחכים לצו ירושה והכחישה את הטענה שאיימו על המתלון בקשר לירושה.

68. כן נטען, כי "ברקע" ישנם סכסוכים קודמים בין הנאשם לבין אמנה, אחותו של המתלון. אמנם, מתשובות חלק מהעדים עלה, שכחודשיים לפני האירוע היה סכסוך בין המתלון לנאשם בנוגע לאחותו של המתלון, אך אינני מקבלת את הטענה, כי בשל כך העליל המתלון עלילה על הנאשם - אחיה של אהובתו.

מחדלי חקירה

69. הסנגור טען למחדלי חקירה, אך לא מצאתי כי נעשו מחדלים משמעותיים, בוודאי לא כאלה שקיים חשש כלשהו שפגעו בהגנת הנאשם.

כך, למשל, טען הסנגור, כי המתלון טען בהודעתו למשטרה (ת/49), כי דודו, חאמד סראחנה, אמר לו לא להזכיר את השם רביע וכי אי הבאת המאשימה את הדוד להעיד, מהווה מחדל חקירה.

לא כך הוא. סראחנה נחקר במשטרה ואין מדובר בעד אשר יש להניח שהיה מעיד לטובת המאשימה. לו רצה הנאשם להוכיח שהמתלון מכזב בעניין זה היה עליו להביא את הדוד להעיד.

כן טען הסנגור למחדלים בשל אי ביצוע עימותים נוספים על אלו שבוצעו, כגון עימות בין המתלון לבין אמו של הנאשם לאור טענת המתלון לפיה היא סימנה לו לשתוק, בעת שנגבתה ממנו ההודעה הראשונה, עימות עם מונה, שהתכחשה למסרון ועוד.

בנסיבות ענין זה, אי ביצוע עימותים נוספים על אלה שבוצעו, אינו מהווה מחדל חקירתי. לא בכל ענין שעולה יש לבצע עימות, מה גם שאמו של הנאשם העידה בבית המשפט וניתן היה לחקור אותה בעניין זה ואילו לגבי מונה, הנאשם הסביר שהוא לא רוצה להתעמת איתה, כי הוא אוהב אותה ורוצה להתחתן איתה ולא לערב אותה ולהגיד לה שהיא שקרנית. מדובר בהסבר סביר ואמין. בנוסף, הנאשם יכול היה להביא את אחותו מונה כעדה מטעמו ולא עשה כן.

הסנגור מפנה תשומת הלב לדבריו של המתלון, לפיהם אברהים, אביו של הנאשם, עבר ליד דלתו של מלחם וברח מהמקום וטוען שאברהים כלל לא נחקר ושאיש פרט למתלון לא הזכיר אותו.

אמנם, המתלונן מסר בהודעתו **ת/50**, כי כאשר הוא ביקש ממלחם שיזמין אמבולנס, "**בדיוק עבר אבא של רביע, אברהים, הסתכל עליי וברח**", אולם אין באי חקירת אביו של הנאשם או באי הבאתו להעיד, משום מחדל חקירתי, שכן גם אם עבר שם וגם אם לא עבר (והמתלונן רק חשב כך), לא היה בכך כדי להוסיף אינפורמציה אפשרית באשר לזיהוי הדוקר. חזקה על אביו של הנאשם שאם היה יודע דבר מה שהיה בו כדי לעזור לנאשם, הוא היה מגיע למשטרה, או לכל הפחות לבית המשפט, כעד מטעם הנאשם, ומספר את אשר הוא יודע.

נטען עוד, כי המתלונן מסר בהודעתו (**ת/51**), כי בן דודו, נדים שומלי (להלן: "**נדים**") נכח בזמן גביית הודעתו זו ונדים אף נראה בסרטון החקירה ועל אף זאת הוא לא נחקר והובא להעיד. אכן, לא היה ראוי לגבות את הודעתו של המתלונן, כאשר נוכחים אנשים נוספים, אולם אין בכך בלבד כדי לפגום בחקירה, במיוחד כאשר היא תועדה ולא נראית בסרטון התערבות כלשהי של נדים בחקירה. דבריו של המתלונן לפיהם משפחתו של הנאשם (שהיא גם משפחתו) השפיעה עליו שלא לומר את שמו של הנאשם נתמכו בדברי עדים אחרים, כך שאף אין לומר שאי גביית הודעה גם מעד זה קיפחה את הגנתו של הנאשם, מה גם שהנאשם יכול היה לזמנו כעד מטעמו ולא עשה כן.

גרסה חלופית

70. בסיום סיכומיו טען הסנגור, כי אם באמת המסרון "שרמוטה" פגע בכבוד המשפחה ואם אביו של הנאשם היה במקום מיד לאחר האירוע, כגרסת המתלונן, הרי יכול להיות שכל אחד ממשפחת הנאשם מסוגל להיות במקומו. כן טען, כי "יכול להיות, שהנאשם שלח מישהו מטעמו לתקוף את המתלונן, אבל לא ביקש ממנו לדקור אותו בצורה כזו".

אני דוחה גרסאות חלופיות אלו מכל וכל.

הלכה היא, כי גם לגרסה חלופית יש להניח תשתית ראייתית כלשהי. לניתוח האפשרות להצגת גרסה חלופית והתייחסות ביהמ"ש אליה ראו: ע"פ 3372/11 **קצב נ' מדינת ישראל** (10.11.2011), פסקאות 146-183 לפסק דינה של כבוד השופטת נאור.

כן ראו דברים שנאמרו בע"פ 5073/11 - **יצחק חנוכה נ' מדינת ישראל**, (12/11/2014):

"לתזה החלופית שמעלה המערער אין כל עיגון בחומר הראיות. נהפוך הוא. המסכת הראייתית שנפרשה מצביעה על כך שהמערער לא רק נכח בזירת הרצח, אלא גם נטל חלק פעיל ברציחתו של המנוח. יודגש: המערער הוא שבחר לנקוט כאמור בקו הגנה הגורס כי לא נכח כלל בזירת הרצח, ואינו יכול עתה, בהיעדר עיגון ראייתי, לטעון אחרת".

71. בענייננו, לאורך כל המשפט טען הנאשם, כי הוא כלל לא היה נוכח במקום וכי לא הוא היה זה שדקר את המנוח. הגרסאות החלופיות הועלו על ידי ב"כ הנאשם רק בסיכומיו, ללא שהונחה להן תשתית עובדתית כלשהי, לא בחקירת עדי התביעה ולא בפרשת ההגנה. הנאשם גם לא טען, כי הוא סיפר למישהו מבני משפחתו (עוד באותו יום, עובר לאירוע), על הקללות שקילל המתלונן את אחותו, או כי הוא שלח מישהו לתקוף את המתלונן, אך לא ביקש ממנו לחבול בו חבלה חמורה.

הגרסאות החלופיות הועלו על ידי ב"כ הנאשם בעלמא, ללא כל אחיזה, ולו קלה שבקלות, בחומר הראיות ואין הן אלא אפשרויות דמיוניות, שאין בהן כדי לכרסם, ולו במעט, במסקנה הברורה העולה מחומר הראיות שבפניי, לפיה הנאשם הוא אשר דקר את המתלונן.

לפיכך, אני דוחה את התיזה החלופית שהועלתה בסיכומי הנאשם.

חבלה חמורה בכוונה מחמירה - הוכחת הכוונה המיוחדת

72. הרשעה על פי סעיף 329(א)(1) דורשת כוונה מיוחדת. מטבע הדברים, בדרך כלל, אדם אינו נותן ביטוי מילולי לכוונתו, אשר במעשיו, ולכן לא ניתן להביא ראיה ישירה לאשר היה בליבו.

לפיכך, למדים אנו על כוונתו של אדם ממעשיו ומהנסיבות שנלוו אליהם. חזקה, הנלמדת מניסיון החיים ומשכל ישר היא, שאדם מתכוון לתוצאות מעשיו. לפיכך, כאשר אדם נוטל סכין ודוקר בו, במתכוון, אדם אחר, דקירות מסוג אלה שדקר הנאשם את המתלונן ובמקומות בגוף בהן נדקר המתלונן, קמה חזקה כי הוא התכוון לחבול בו חבלה חמורה, היינו - כי התקיימה דרישת הכוונה המיוחדת, הנדרשת בסעיף 329(א)(1) לחוק העונשין.

לא מדובר בחזקה חלוטה, אלא בחזקה הניתנת לסתירה, היינו - הנאשם יכול לסתור אותה על ידי כך שיציג ראיות הסותרות את החלטה. הדברים ידועים ואין צורך שארחיב בכך את הדיבור. די שאפנה לדברים שנאמרו בע"פ 3052/10 - **ראפיק זועבי נ' מדינת ישראל**, (05/09/2011):

"בהקשר בו עסקינן, של גרימת חבלה באמצעות סכין, הלכה היא כי קמה תחולה לחזקת הכוונה מקום שאדם השתמש בכלי נשק, דוגמת סכין, ודקר באמצעותו אדם אחר בפלג גופו העליון. וכך נאמר בעניין זה:

'דקירה בסכין - או בחפץ דוקרני אחר בעל אותן תכונות - המכוונת לפלג גופו העליון של אדם בו מצויים, אליבא דכל בר-בי-רב, איברים חיוניים, מקימה חזקה לחובת הדוקר לפיה התכוון לחבול בקרבן "חבלה חמורה" דווקא כהגדרתה בסעיף 2 לחוק העונשין (השווה: ע"פ 261/83, לח(1) 576, לוי): ומשבחר המערער להתכחש לדקירה ולא חשף בפנינו צפונות לבו - אין לו לבוא בטרניה על שבית המשפט הכריע את הכף לחובתו כפי שמתחייב מהתנהגותו' (עניין עזאמי, בפס' 6; ראו גם: ע"פ 8871/05 שנגלוף נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.3.07))."

73. בענייננו - התנפל הנאשם על המתלונן ודקר אותו באמצעות סכין, בגבו ובשתי רגליו והמשיך ודקר אותו בכתפו השמאלית ובחזהו, מצד ימין.

החבלות שנגרמו למתלונן, כתוצאה מהדקירות, הן חבלות חמורות ביותר - פצעי דקירה מרובים וביניהם - שניים בבית החזה, אשר גרמו, בין היתר, לחזה אויר, להמטומה בגודל בינוני, לתמט בעלייה ובחדר הימני של הלב ולדימום בכמות גדולה בבית החזה מימין. המתלונן עבר ניתוח לעצירת הדימום ושאר פצעיו נתפרו והוא היה מאושפז 8 ימים. חבלות אלה עולות כדי חבלות חמורות, כנדרש בסעיף 329(א)(1) לחוק העונשין.

די בכך כדי להצביע על כוונה מיוחדת, כנדרש. לא זו אף זו, אלא שבמקרה דנן, התכונן ודבריו של הנאשם אל המתלונן, כי בפעם הבאה הוא יהרוג אותו, מחזקים את המסקנה, לפיה הנאשם אכן התכוון לחבול במתלונן חבלה חמורה, כדרישת סעיף 329(א)(1), בו הואשם הנאשם. מסקנה זו לא נסתרה על ידי הנאשם, אשר הכחיש שהוא היה זה שדקר את המתלונן.

משמעשיו של הנאשם עולים כדי חבלה חמורה ומשהוכחה הכוונה המיוחדת, ממילא מובן, כי אין לקבל את טענת הסנגור לפיה מדובר, לכל היותר, בעבירה על סעיף 333 לחוק העונשין או בעבירה על סעיף 334 לחוק העונשין, אשר אינם כוללים כוונה מיוחדת, כאמור.

הוכחת העבירה של החזקת סכין

74. למעשה, כבר בהודעתו הראשונה למשטרה אמר המתלונן שהוא נדקר **בסכין** ובהודעתו השנייה תיאר את הסכין, כסכין "בצבע כסף", "קצת גדולה", "יותר מארבע אצבעות". דברים אלה לא נסתרו ודי בהם כדי להרשיע את הנאשם גם בהחזקת סכין.

בנסיבות אלה, גם אם לא הביאה התביעה חוות דעת לפיה הדקירות אכן נעשו בסכין, די בקביעתי כי בהודעותי למשטרה (פרט להודעה הראשונה) אמר המתלונן את האמת, כדי שאקבע כי הנאשם אכן החזיק בסכין, באמצעותה הוא דקר את המתלונן. עם זאת, לא למותר להפנות לכך, שבתיעוד רפואי מבית החולים הלל יפה(ת/42), צוין שמדובר בדקירות סכין. כך, למשל, נכתב: "**פצוע עם דקירות סכין מרובים**" (כך במקור). הסנגור בחר שלא לחקור את הרופא שכתב את התעודה.

הוכחת העבירה של שיבוש מהלכי משפט

75. המעשים, בגינם מיוחסת לנאשם עבירה של שיבוש מהלכי משפט (אלה המפורטים בסעיפים ח'ט' לעובדות כתב האישום, כפי שהובאו לעיל), הוכחו, גם הם במידה הנדרשת במשפט פלילי, כפי שפורט לעיל, לגבי כל אחד ואחד מהם.

נטילת הטלפון של המתלונן על ידי הנאשם מוכחת מפני המתלונן, הן בגרסתו במשטרה (בהודעתו **ת/50** ובעימות **ת/26א**) והן בעדותו בביהמ"ש.

הסתירות הנאשם ליד ארון בגדים והשלכת הטלפון שלו, בעת שנעצר מוכחת בעדויות השוטרים ולמעשה - גם בדבריו של הנאשם עצמו.

תיאום הגרסאות עם אחותו מונה, מוכח, כמפורט לעיל, באמצעות השיחה שהוקלטה בין מונה לבין הנאשם (**ת19א'**), בה נשמע הנאשם כשהוא אומר למונה שלא תגיד אף מילה, שהמתלונן היה חבר שלהם ושהם לא יודעים שום דבר וכן באמצעות מזכר (**ת/19ב'**) שערך החוקר לוטן שם תיאר לוטן שהוא ראה את הנאשם מסמן למונה, מספר פעמים, שתתוק.

בנוסף, צפיתי בקלטת השיחה **ת/19** ואכן הנאשם נראה בה, בבירור, כשהוא מסמן למונה לשתוק, בסימון שלא יכול להתפרש כהרגעה.

מעשיו הנ"ל של הנאשם מהווים עבירה של הכשלת הליך שיפוטי ומצביעים גם על הכוונה להכשיל את ההליך.

סופו של דבר

76. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת, כי המאשימה הוכיחה את כל העובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום וכי עובדות אלה מהוות עבירות, כמפורט בכתב האישום.

לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות, כדלקמן:

- א. **חבלה בכוונה מחמירה** - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין.
- ב. **החזקת סכין שלא כדין** - עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין.
- ג. **שיבוש הליכי משפט** - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, י"ב כסלו תשע"ה, 04 דצמבר 2014, במעמד הצדדים

עמוד 41